ஓம்.
பரப்பிரம்மணே நமஃ.
"ஏகம் சத்விப்ரா பஹுதா வதந்தி."

இகபரசுகசாதனி.

வாலியம் I. } 1903ஞ டிசம்பர்மீ { புத்தகம் VIII.

OFFICE OF THE REGISTRAR
REGISTERED
11 APR 190
MADRAS

மனனமாலை.

பொருளாகக்கண்டபொருளெவைக்குமுதற்
பொருளாகிப் போதமாகித்
தெருளாகிக்கருதுமன்பர் மிடிதீரப்
பருகவந்த செழுந்தேனாகி
யருளானோர்க்ககம்புறமென் றுன்னாத
பூரணவா னந்தமாகி
யிருடீரவிளங்குபொருளியாதந்தப்
பொருளினையா மிறைஞ்சிநிற்பாம்.

தானானதன்மயமே யல்லாலொன்றைத்
தலையெடுக்கவொட்டாது தலைப்பட்டாங்கே
போனாலுங்கர்ப்பூர தீபம்போலப்
போயொளிப்பதல்லாது புலம்வேறின்று
ஞானாகாரத்தினோடு ஞேயமற்ற
ஞாதுருவுநழுவாம னழுவிநிற்கு
மானாலுமிதன்பெருமை யெவர்க்கார்சொல்வா
ரதுவானாலதுவாவ ரதுவேசொல்லும்.

கண்ணுணின்ற வொளியைக்கருத்தினை
விண்ணுணின்று விளங்கியமெய்யினை
யெண்ணியெண்ணி யிரவும்பகலுமே
நண்ணுகின்றவர் நான்றொழுந்தெய்வமே.

பறையரென்பதும் பண்டிதரென்பது
மறையுமிந்த மலினவுடலையே
பறையர்தம்முளும் பண்டிதர்தம்முளு
மறிவனேகமென் றாரறிந்தோர்களே.

அஞ்சுபுலன்வழியோடி யலைகின்றமனமேவா
நஞ்சமுதமாயுண்ட நாதன்பாற்போவோம்வா
தஞ்சமினிவேறில்லை சங்கரன்றாட்டஞ்சமன்றி
யுஞ்சிடவோர்நெறியில்லை யோகியர்பாற்போவோம்வா.

பெரியவர்தந் தரிசனத்தாற் பெறுதபொருளொன் றுண்டோ, வரியவவர்மொழித்தடியா லடிக்கின்றேன் வாமனமே, யொருபொழுதோர் நொடியளவு நிற்பாயே லுயர்முத்திக், கரைகாண்பேன்மெய்ஞ்ஞானக் கடவுளை யுங்கான்பேனே.

உயிர்க்குயிராயீச னுழியாமனிற்க
வுயிர்க்குயிராக்கண் டிங்குணரா—துயிர்க்குயிரா
வேறாக்கிப்பூசிக்கும் விரகிலிக்குமுண்டாங்கொல்
வேறாகாமெய்ஞ்ஞான வீடு.

எல்லாமறிவாகக் காண்டலெழிற்பூசை
யொல்காவவனாதலுட்பூசை—நில்லா
வுலகத்தைமாய வுடலைத்தூடித்த
விலகுமரன்றேத் திரமாயெண்.

கற்புடைமகளிரெல்லாங் கணவனேதெய்வமென்பர்
சிற்பொலிசமயவேடர் சிலையையேதெய்வமென்பர்
தற்கொலிமாந்தரெல்லாந் தாருவேதெய்வமென்ப
ரற்புறுபெரியோரெல்லா மறிவையேதெய்வமென்பர்.

என்போலெளியவரு மெங்கெங்கும்பார்த்தாலு
முன்போல்வலியவரு முண்டோபராபரமே.

பாலரொடுபேயர்பித்தர் பான்மையெனநிற்பதுவே
சீலமிகுஞானியர்தஞ் செய்கைபராபரமே.

வல்லமையேகாட்டுகின்ற மாமாயைநானொருவ
னில்லையெனினெங்கே யிருக்கும்பராபரமே.

சூதாடுவார்போற்றுவண்டு துவண்டுமனம்
வாதாடினென்னபலன் வாய்க்கும்பராபரமே.

ஆயிரஞ்சொன்னாலு மறியாதவஞ்சநெஞ்சப்
பேயரோடுகூடிற் பிழைகாண்பராபரமே.

சொல்லும்பொருளுந் தொடராவருணிறைவிற்
செல்லும்படிக்கருணீ செய்தாய்பராபரமே.

சாவதும்பிறப்பதுவுந் தனுவன்றேவஃதறிதி
சாவதும்பிறப்பதுவுந் தாமென்றேயுரைதருவார்
போவதும்வருவதுவும் புரியட்டசரீரமே
போவதிலைவருவதிலை போதமயப்பொருளுமே.

வேதாந்தம்.

வேதத்தினுடைய உண்மையானமுடிவைத் தெரிவிப்பது வேதாந்தம். அதையனுசரிப்பவர்கள் வேதாந்திகள். அவர்களுக்கு வேதமும் உபநிஷத்துக்களும் ஆதாரம். குருவுக்கும்சிஷ்யனுக்கும் நடந்த சம்பாஷணைகளையும் மகாரிஷிகள் தங்கள் சுய அனுபவத்தில் கண்டுபிடித்த உண்மைப்பொருளையும் உடைத்தாயிருப்பது உபநிஷதங்கள். உபநிஷதங்கள் அனேகமிருக்கின்றன. அவைகளில் ஈசா, கேனா, காத, பிரச்ன, மண்டூக, மாண்டுக்கிய, ஆயித்திரேய, தெயித்ரேய, சாந்தோக்கிய, பிரகதாரண்ணியக, சுவேத சுவாதர உபநிஷத்துக்களே முக்கியமானவைகள். இவைகள்தவிர பகவத்கீதையும், பிரம்மசூத்திரமும் பின்னால் உண்டான வேதாந்தநூல்கள், இவைகளுக்குப்பின் உண்டானவை யோகவாசிஷ்டமும் பஞ்சதசியுமே. வேதாந்தத்தினுடைய முக்கியமான கருத்தென்ன? ஏகமேவாத்வைதம் பிரம்மம் (உள்ளது ஒன்றே அதுதான் பிரம்மம்) உள்ளது ஒன்றேயானால், நானாவிதமான பேதங்களடங்கிய இவ்வுலகமெவ்வாறு தோன்றியது என்பது ஒரு பெருங்கேள்வி. நம்மிடத்திலிருக்கும் அனாதி அவித்தையே இவ்வுலகந்தோன்றுவதற்குக் காரணமென்று வேதாந்தம் சமாதானங் கூறுகிறது. இந்த அவித்தையினால் மனிதன்தான் சச்சிதானந்த சொரூபன் என்பதைமறந்து, தான்வேறு, பிரம்மம்வேறு, ஈசுவரன்வேறு, உலகம்வேறு, ஜீவர்கள் தனித்தனியே வெவ்வேறு என்னும் பேதஞானத்தையடைந்து தானல்லாததைத் தனதென்று பிரமித்து சமுசாரத்திலாழ்ந்து அவஸ்தைப்படுகிறான். வேதாந்திகள், எப்போது அவித்தை உண்டாயிற்று. என்ற கேள்வியைக் கேட்பதில்லை. அந்தகேள்விக்கு சமாதானத்தைக் கோருவதுமில்லை. ஒரு வீடு தீபற்றியெரியும்போது அத்தீயைத்தணிக்க எத்தனஞ் செய்யவேண்டியது மனிதனுடையவேலை அதைச்செய்யாமல் தீ எப்படி பிடித்தது? அதற்கு என்னகாரணமிருக்கும்? என்று யோசித்துக்கொண்டிருந்தால் வீடுமுழுமையும் எரிந்து சாம்பலாய்ப் போகவேண்டியதே. ஆதலால் உலகசமுசாரத்திலிருக்கும் துக்கத்திற்குக் காரணம் அவித்தையென்றும் அதை யொழிப்பதற்கு ஞானமே முக்கியமென்றும் அனுபவத்தில் கண்டபின், அவித்தையையொழித்து ஞானத்தையடைய ஒவ்வொருவரும் பிரயத்தினம் செய்யவேண்டியதே யல்லாமல், அவித்தை எப்போது உண்டாயிற்று? என்வந்தது? என்ற கேள்விகளைக்கேட்பதில் பிரயோசனமில்லையென்று வேதாந்திகள் கூறுவார்கள். அக்கேள்விகளுக்குச் சமாதானம்ஒருவாறு பெற்றாலும் பயனில்லையென்றும், ஞானத்தையடைய கூறியிருக்கும் வழிகளை யனுசரித்து ஞானத்தையடைந்தால் அவித்தை உண்டானதெப்போதென்றும் ஏன் உண்டாயிற்றென்றும் நன்றாய் விளங்குமென்றும் வேதாந்திகள் சொல்லுகிறார்கள். வேதாந்தமானது உள்ளது இரண்டல்லவென்று ஸ்தாபிக்கவந்ததேயன்றி வேறல்ல. காண்பான் காட்சி இவைகள் இரண்டும் சத்தியமல்ல, காண்பானே சத்தியமாயுள்ளவன். காட்சிகளெல்லாம் காண்பானிடத்து கற்பிதம் என்று வேதாந்தம் கூறுகிறது. வேதாந்தத்தினுடைய கருத்தை பெரியோர்கள் மூன்றுவிதமாக அறிந்திருக்கிறார்கள். துவைதம், விசிஷ்டாத்வைதம், அத்துவைதம் என அவைகள் மூன்று.

துவைதம்.

விஷ்ணுதான் சர்வேசுவரன், சகல கல்யாணகுணநிதி சர்வவல்லமையுடையவன். ஜடப்பிரகிருதியினின்று ஜகத்தை விஷ்ணு சிருஷ்டித்தபடியால் விஷ்ணு நிமித்தகாரணம். ஜடப்பிரகிருதி உபாதானகாரணம். விஷ்ணு, ஜீவன், பிரகிருதி இம்மூன்றும் நித்தியமானவை, அழிவற்றவை. இவைகள் தனித்தனியே சத்தியமாய் ஒன்றுக்கொன்று வேறாயுள்ளவை. ஆனால் பிரகிருதியும் ஜீவனும் விஷ்ணுவின் அதிகாரத்திற் குட்பட்டவை. பிரகிருதியின் சத்துவ, ரஜஸ்தமோகுணங்களால் ஜீவன் பாதிக்கப்பட்டு அநேக கர்மங்களைச் செய்கிறான். கர்மத்தினால் ஜீவன் ஜனனமரணத்தை யடைகிறான். ஜீவர்களில் நித்திய சமுசாரிகளென்றும் நித்திய நரகிகள்என்றும், முக்திக்கு யோக்கிபர்களென்றும் மூன்று பிரிவுள்ளன. ஜீவர்களுடைய சொரூபத்திலும் மனுஷிய பசுபக்ஷியாதி அனந்தபேதங்களுண்டு. முக்திக்கு அருகர்களான ஜீவர்கள்தவிர மற்ற ஜீவர்களுக்கு முக்தியென்பதில்லை. முக்திக்கு யோக்கியர்களான ஜீவர்களில் தங்கள் தங்கள் சொரூபம் எதுவோ அந்த சொரூபத்துடன் முக்தியடைகிறார்கள். முக்தியில் அவரவர்களுடைய உபாசனைக்கு தகுந்தமாதிரி தாரதம்மியமுண்டு. முக்தியடைவதற்கு உபாயம் விஷ்ணுவினிடத்து பக்திசெய்வதுதான் என்று சொல்லுவார்கள் துவைதிகள். இவர்கள்தான் வைஷ்ணவ துவைதிகள். இப்படியே சைவ துவைதிகள் சிலரிருக்கலாம்.

விசிஷ்டாத்வைதம்.

விசிஷ்டாத்வைதம் என்னும் பதம் விசிஷ்டம் அத்வைதம் என்றிரண்டாகப் பிரிகிறது. விசிஷ்டம் என்ற

பதத்திற்கு விசேஷணங்களுடன் கூடினது என்று அர்த்தம். அத்வைதம் என்றால் இரண்டற்றது. ஆகவே விசிஷ்டாத்வைதமென்றால் விசேஷணங்களுடன் கூடியிருக்கும் ஒன்று, அதாவது சித் அசித் என்னும் விசேஷணங்களுடன் கூடிய பிரம்மம் ஒன்று என்று சித்தாந்தம். சித், அசித், பிரம்மம் ஆகிய மூன்றையும் தத்துவத்திரயங்கள் என்று கூறுவார்கள். இவைகளில் பரப்பிரம்மம் ஸ்வதந்திர தத்துவமாய் சத்தியமாயுள்ளது. சித், அசித் இரண்டும் பரப்பிரம்மத்தை ஆச்ரயித்தவைகள். ஒரு புஷ்பமானது வாசனை நிறம் முதலிய குணங்களுடன் கூடியிருப்பதுபோலும், புஷ்பத்தையும் அக்குணங்களையும் வேறாகப்பிரிக்க முடியாதது போலும், பரப்பிரம்மமானது சேதனா சேதனங்களுடன் சேர்ந்து ஒரேவஸ்துவா யிருக்கிறது. பரப்பிரம்மமானது சித்து அசித்துக்களைச் சரீரமாக வைத்துக் கொண்டுதான் எல்லாவற்றிலும் சரீரியாயும் அந்தரியாமியாயு மிருக்கிறது. சித் என்பது ஜீவன் அசித் என்பது காலம், மூலப்பிரகிருதி, சத்வம், ரஜஸ்ஸு, தமஸ்ஸு என்னும் முக்குணங்களடங்கியது. கடத்திற்கு மண் உபாதான காரணமா யிருப்பதுபோல பிரம்மாண்ட சிருஷ்டிக்கு மூலப்பிருகிரிதியே உபாதானகாரணம் ஒவ்வொரு மனிதனிடத்திருக்கும் ஜீவாத்மா வெவ்வேறு. ஜீவனுடைய ஞானம் கர்மபந்தத்தா லடங்கியிருக்கிறது. மோக்ஷமடையும் வரையிலும் ஜீவனை கர்மம்விடாது. ஜீவன் தன்னுடைய நிஜமான சொரூபத்திலிருந்து ஆநந்தத்தை யடைவதுதான் கைவல்ய மோக்ஷமென்றும், வைகுண்ட லோகத்தில் பரமாத்மாவுக்குச் சமீபமாய்ச் சென்று ஜகத் சிருஷ்டி, ஸ்திதி, ஸம்ஹாரங்கள் முதலிய ஜகத் வியாபாரங்கள், லக்ஷுமி பதித்துவம் இவைகள்தவிர மற்றெல்லா விஷயங்களிலும் பரமாத்மாவுக்குச் சமானமாயிருந்து பிரம்மாநந்தத்தையனுபவிப்பதே பிரம்மானந்த மோக்ஷமாம். ஜீவன் பிரம்மத்தில் லயமாகிறதென்ற வியவகாரங் கிடையாதென்று விசிஷ்டாத்வைதிகள் கூறுவார்கள்.

அத்துவைதம்.

பிரம்மம் ஒன்றே சத்தியமாயுள்ளது இரண்டாவது வஸ்து வாஸ்தவமாயில்லை ஜெகஜீவபரங்கள் தோற்றமேயன்றி உண்மையானவையல்ல பிரம்மமானது நிர்க்குணமாயும், நிராகாரமாயும், அவிகாரமாயும், சத்துசித்தானந்தமாயும், எங்கும் நிறைந்து அகண்டபரிபூரணமாயும் பற்றில்லாததாயும், ஞானப்பிரகாசமாயு மிருக்கிறது. அந்தப்பிரம்மமே ஜீவனாகவும் ஈசுவரனாகவும், உலகமாகவும் தோற்றுகிறது இந்த தோற்றமானது அனாதிமாயையா லுண்டாயது இம்மாயையினிடத்து விக்ஷேபம், ஆவரணம்என்று இரண்டுவிதசக்திகளுண்டு சகலவஸ்துக்களையும் தோற்றுவிக்கிறதாகிய சக்திக்கு விக்ஷேபம் என்றுபெயர். அதைமாயையென்றுசொல்வதுண்டு. வஸ்துக்களின் சுரூபத்தைத்தோன்ற வொட்டாமல் மறைக்கும் சக்திக்கு ஆவரணம் என்றுபெயர் அதை அவித்தையென்று சொல்வதுண்டு. பிரம்மமானது மாயை சம்பந்தத்தால் ஈசுவரனென்றும் அவித்தியா சம்பந்தத்தினால் ஜீவனென்றும் கூறப்படுகின்றது மாயாசம்பந்தமுடைய ஈசுவரன்சர்வக்ஞனா இருக்கிறான். அவித்தியாசம்பந்தமுடைய ஜீவன் கிஞ்சிக்ஞன். அவித்தையினால் ஒன்றை மற்றொன்றாக பிரமித்து ஜீவன் சமுசாரபந்தத்தை யடைகிறான் இந்த பந்தத்திலிருந்து விடுபடவேண்டுமானால், வேதோக்தமான கர்மங்களை ஈசுவரார்ப்பணமாகச்செய்து சித்தசுத்தி யடைந்து சற்குருவினுடைய உபதேசபலத்தால் அந்தப் பிரம்மமே நான் என்ற ஞானத்தையடைந்து முக்தியடையவேண்டும். முக்தியானது ஜீவன் முக்தியென்றும் விதேக முக்தியென்றும் இருவகைப்படும். பிராரத்தம் தவிர மற்றெல்லா கர்மங்களும் நசித்து சகல பற்றுக்களையு மொழித்து இருக்கும் ஸ்திதியே ஜீவன்முக்தி தெசை. பிராரத்தமுடிவில் ஸ்தூல சூக்ஷம காரணதேகங்கள் நசித்துப் பிரம்மமாகவே யிருக்கும் நிலைமைக்கு விதேக முத்தியென்று பெயர். இவ்வாறு கூறுவோர் அத்வைதிகள். யோசிக்குமளவில் இவர்கள் கூறுவதுதான் உண்மையில் உண்மை.

ஆன்மாவேபிரம்மம்.

எங்கும் பரிபூரணமாய் நீக்கமின்றியிருப்பது பிரம்மம். அந்தப் பிரம்மத்தை ஆன்மாவென்றும், பரமான்மாவென்றும், சிவனென்றும் இன்னும் பலபேராகவுஞ் சொல்லுகின்றன வேதமுதலிய கலைகள், அப்படிப்பட்ட சிவனிடத்துள்ள மாயையின் சத்துவகுணத்தில் பிரம்மா, விஷ்ணு, உருத்திரர்கள் பிரதி பிம்பிக்கின்றார்கள். ரசோகுணத்தில் சீவர்கள் பிரதி பிம்பிக்கின்றார்கள். தமோகுணத்திலிருந்து அந்தக்கரண ஞானேந்திரிய கர்மேந்திரிய வாயு பஞ்சபூத பௌதிகங்கள் உண்டாகின்றன. சீவர்கள் ஈசுவரனை யுபாசித்து, உபாசித்த உபாசனைபலத்தால் பிரம்மஞானம் பெற்றுப் பிரம்மமயமாய் அல்லது சிவமாய் விளங்குகின்றார்கள். அஞ்ஞான காலத்தில் நானென்பதற்குப் பொருள் சீவனையும் அஞ்ஞானம் நீங்கிய ஞானதசையில் நானென்பதற்குப் பொ

ருள் பிரம்மம் அல்லது சிவனுமாகின்றன. அஞ்ஞான தசையில் அதாவது சிவன் நானாக விளங்குங்காலத்துச் சிவன் நானென்றாவது பிரம்மம் நானென்றாவது கூறுதல் கூடாது. ஆனால் ஞான சாதனத்தில் நான் சிவன், நான் பிரமம் என்றே அனுஷ்டானஞ் செய்யவேண்டியது. இதுவே வேதாகமபுராண இதிகாசங்களின் கருத்து. அப்படிப்பட்டப் பிரம்மநிலையில் அல்லது சிவநிலையில் சரீர இந்திரிய அந்தக்கரண ஜீவர்களும் ஞாதுரு ஞான ஞேயங்களும், சாக்கிர சொப்பன சுழுப்திகளுமில்லை. அதுதான் துரியாதீதநிலை. அந்த நிலையிலுள்ள பொருள் பிரம்மமென்றும், சிவனென்றும், ஆன்மாவென்றும் சொல்லப்படுகின்றது. அப்படிப்பட்ட பிரம்மம் அல்லது சிவம் அல்லது ஆத்மாவானது உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களுக்கும் ஜீவர்களுக்கும் பிரம்மா விஷ்ணு உருத்திராதிகளுக்கும் அதிஷ்டானமாய் விளங்குகின்றது.

உலகிலுள்ள எந்தப்பொருள்களுக்கும் மூலமாயுள்ளது எப்படி அணுவோ, அந்த அணுக்களுக்கு மூலமாயுள்ளது எப்படி ஆகாயமோ, வஸ்திரங்களுக்கு மூலமாயுள்ளது எப்படி பஞ்சோ, பஞ்சுக்கு மூலமாயுள்ளது எப்படி அணுவோ அணுக்களுக்கு மூலமாயுள்ளது எப்படி ஆகாயமோ, சொப்பன பிரபஞ்சத்திற்கு மூலமாயுள்ளது எப்படி மனமோ, அப்படியே சீவர்கள், பிரம்மா விஷ்ணு உருத்திரர், உலகம் இவர்களுக்கு மூலமாயுள்ள பொருள் மேற்படி பிரம்மம் அல்லது சிவம் அல்லது ஆன்மாவாம். அந்தப்பிரம்மப் பொருள்தான் தத்துவமசிலட்சியார்த்தத்தில் நிலைத்தது. ஜீவர்களானாலுஞ்சரி, ஈசுவரர்களானாலுஞ்சரி உலகமானாலுஞ்சரி, கடைசிமுடிவில் அந்தப்பொருளில் இலயமாகவேண்டுவதே. அதுதான் மிஞ்சினபொருள்.

இப்படியிருக்க அந்த ஆன்மாவென்னும் பொருளை ஜீவனைப்போல வேதாந்த சாஸ்திரங்களில் பரிச்சியமில்லாதவர் நினைக்கிறார்கள். பிரம்மமென்றும் சிவனென்றும் சொல்லாமல் ஆன்மாவென்னுஞ் சொல்லைமாத்திரமெடுத்துக்கொண்டு, அந்த ஆன்மாவில் ஜகஜீவபரங்கள் கற்பிதமென்று கருதி, ஆன்மாவென்னும் பொருளைத் தானாகவைத்து, தன்னைவிட ஜகஜீவபரங்கள் இழிந்தனவென்றுங் கூறி தாங்கள் கெட்டதுமல்லாமல் பிறரையும் அநேகர் கெடுக்கிறார்கள். இது சரியன்று. "சீவனெனச் சிவனென்ன வேறில்லை, சீவனார் சிவனாரையறிகிலர், சீவனார் சிவனாரையறிந்தபின், சீவனார் சிவனாயிட்டிருப்பரே." என்று திருமந்திரத்திற் கூறியிருப்பதைக் காண்க.

உலகம்.

உலகமொன்றேயுளது, அது அழிவதில்லையென்னும் மாணுக்கனை நோக்கி, உலகம் காரியமேயன்றிக் காரணமல்லவென்றும் காரணமாவது எங்கும்பரிபூரணமான பரவஸ்துவேயென்றும் தாயினிடத்துப் பிள்ளை எப்படிப் பிறந்ததோ, அப்படியே பரவஸ்துவின்கண் உலகு உதித்தது என்றும் ஆசிரியர் கூற, மேலே மாணாக்கனுக்கும் ஆசிரியர்க்குநடந்த சம்பாஷணையாவது;—

மாண. தாயினிடத்துப் பிள்ளை பிறந்ததுபோல் பரவஸ்துவின்கண் உலகுதிக்குமாயின் தாய்வேறுபொருள், பிள்ளைவேறு பொருள், அன்றி இரண்டுங் கண்டப்பொருள்கள். பரவஸ்துவுங் கண்டப்பொருள், உலகமுங் கண்டப் பொருள்களாகின்றன. இதுபரவஸ்து பரிபூரணமென் றுரைத்ததற்கு விரோதமாகின்றதே.

ஆசி. உலகமே பொருளென்றும், அதற்குக்காரணம், பிறிதொரு பொருளில்லையென்றும் கூறும் சித்தாந்தத்தை மறுக்கவேண்டி, இதற்குமேல் பொருளொன் றுண்டென தாய்பிள்ளை யுவமானங் கூறினதேயன்றி, அதுவே சித்தாந்தமன்று. பின்னை பால் தயிராவதுபோல் பரிணமவாதமாம்.

மா. ஆசிரியரே! முன்றுரைத்த தோஷமில்லாவிடினும் வேறுபெருந் தோஷமுண்டாகின்றது. அதுயாதெனின், பாலே தயிராவதால் பால்கெட்டுத் தயிராகின்றதென்பதாம். இவ்வுவமானப்படி பரங்கெட்டு உலகமாகின்றது. அதனோடொழியவில்லை பால் கெட்டுத் தயிரானால் தயிர் தயிராகவேயிராது; அதுவுங்கெட்டு வேறும், அதுவுங்கெட்டு பிறிதொன்றுமாகி, முடிவில் இன்ன நிலைமைத்தென் றுரைக்க இயலாமற்போம். அங்ஙனமே பரம்கெட்டு உலகமாகி அதுவுங்கெட்டு வேறாகி கடைசியில் இன்ன நிலைமைத் தெனக்கூற முடியாமற்போம்.

ஆசி. அப்பதுண்மைதான், நாம் பரிபூரணதோஷம் வராமற் பொருட்டும், இரண்டு பொருள்களல்ல வென்பதற்கும் பால் தயிர் உவமானங் கூறினதேயன்றி அதுவே சித்தாந்தமன்று. பின்னை மண்கடம் போல் காரண காரியமாம். மண்கெடாமல் கடமாவதுபோல் பரவஸ்து கெடாமல் உலகாகின்றது.

மாண. இதிலும் தோஷமிருக்கிறது. மண்விகாரப்பட்டன்றோ கடமாகின்றது. அங்ஙனமே பரம் விகாரப்பட்டன்றோ உலகாகவேண்டும். நிர்விகாரமான பரத்திற்கு விகாரத்துவங் கற்பிப்பது நியாயமன்று.

பெண்வாமப்பதிகம்.

காப்பு.

அத்தியுரித் துச்சூடி யாலமர்ந்தா னீசன்மே
லொத்தபெண்வா மப்பதிகம் ஓதுதற்கு—நித்தமுமே
நாகமுகம் பெற்றிடுநன் னூரியயங் தேற்றிடுநம்
நாகமுக னற்றுணையா னன்.

பாற்கடல்கடைபொழுது பரிவினிற்றோன்றிட்ட
பதுமமுறை செல்வியவளை
பண்பினிலுகந்தே பரிந்தேற்றகங்கொளும்
பகர்வரிய பெரியமாலும்
ஏற்றரியபிரமனும் மிருதிசையுமேகியும்
எட்டாத சுடர்வடிவமாய்
இலங்கினநின்வடிவதை யிம்மையின்மனத்தினி
னியைந்தலது காணெணுதென்
றூற்றுநீர்போலொழுகு முன்னருசோதியை
யுலகவியல் பறியாதயான்
ஊமைகாண்கனவுபோ லொன்றுஞ்சொலறியா
துயங்கித் தயங்கினேனே
தாற்றரியநின்புகழ் சதாதுதித் தேற்றிடத்
தண்ணருள் கொடுத்தாளுவாய்
சனகன்முதன்முனிவர்க்கு சகசநிஷ்டையையருட்
சற்குருப் பெண்வாமனே. (1)

சகமதனிலென்னின்வே றித்தனைகுணக்கேடன்
சாமிநீ கண்டதுண்டோ
சர்வபரிபூரண அகண்டதத்துவாகார
சமரச சுகாநுபூதி
அகமதனிலொருநா ளுமையநா னுட்கொண்
டநாதியா மோனநிலையில்
அன்புடனமர்ந்ததுண்டோ வஃதுமன்றிமன
ஆங்கார நீங்கலுண்டோ
மகரமெனநின்றவென் மனநிலையென்சொல்லுவேன்
மாத்தான செயல்களெல்லாம்
வாதாகவேசெய் துவக்குங்கிருபாநிதி
வள்ளலுனை யன்றியுண்டோ
தகவியற்றும்வகையென்ற கைவிலாமனதைத்
தயாபரா பண்ணியருள்வாய்
சனகன்முதன்முனிவர்க்கு சகசநிஷ்டையையருட்
சற்குருப் பெண்வாமனே. (2)

எழுவகைப்பிறவிதனின் மானிடப்பிறவிதான்
ஏற்றமுள பிறவியன்றோ
விப்பிறவியுற்றுநான் றப்பும்வகையறியா
தியங்கித் தவித்தனன்றோ
மழுமுதற்பல்லணிகள் பல்வகைக்குறிகாட்டி
மகிழ்வுட னணிந்தகோவே
மாறுதநின்கருணை யாறுய்வழிந்திடவு
மணமுவந் தெனையாளுவாய்
கழுமலைகாளத்தி கைலையையாற்றிற்
களிப்புட னமர்ந்தகோவே
கனவரசுமுதலான வெண்ணிலாப்பத்தர்கள்
கசிந்துமன முருகிநாவாய்
தழுதழுத்திடவேற்று மொழியுகந்தவர்கட்கு
சாயுச்சிய மீந்ததேவே
சனகன்முதல்முனிவர்க்கு சகசநிட்டையையருட்
சற்குருப்பெண் வாமனே. (3)

கற்றவையனைத்தையுங் கடலிட்டபுளியெனக்
கசடரை துதித்தொழித்தேன்
காகமொடுபேய்நரிகள் கழுகுமுதலிவ்வுடற்
கடித்துண்ணு மென்பதறியேன்
அற்றமறுநின்புக ழடங்கலுமென்னுவா
லரைநிமிட மேனுநவிலேன்
அசடனிவனென்னவே யுலகறைந்திடுவகை
யல்லாத தொழில்கள்புரிவேன்
நற்றவரைநாடியவ ரருள்பெற்றுசற்று
நடந்திலே னவர்சொனெறியே
நானிலந்தன்னி னுனேன்பிறந்தந்தோ
நகைக்கத் திரிந்துநின்றேன்
தற்பமொடுமனைவிமக வொன்றிச்சியாதவகை
சாற்றித்தயை புரிகுவாய்
சனகன்முதல்முனிவர்க்கு சகசநிஷ்டையையருட்
சற்குருப்பெண் வாமனே. (4)

எத்தனையியம்பிலும் என்மனப்பாறைதான்
எள்ளளவு முருகவிலையே
இம்மனப்பாறையா னிப்படிசுமந்துழறல்
ஏந்தனீ காணலாமோ
சுத்தநிலையறியாத படிறனெனினும்முன்
சொருபமறி யிச்சைகொண்டோன்
சுற்றுங்கறங்குபோ லோடியுழல்கின்றேன்
சுகமேபரப் பிரமமே
அத்தநின்பொன்னடிக் கடிமைநானகும்வகை
யாண்டுகொண் டருளல்வேண்டும்
அறியுமவையெல்லா மறிந்துணர்ந்தான்றவர்
அறியாத மோனநிலையே

சத்தமணுவளவுஞ் சாற்றவியலாதே
தயங்கிடுஞ் ஞானவொளியே
சனகன்முதன்முனிவர்க்கு சகசநிட்டையையருட்
சற்குருப் பெண்வாமனே. (5)

தொண்டனைவதைத்திட்ட துட்டவேமனைத்
துணித்தவனிக ளுலைத்தாய்
தூமனம்வேறுபட் டெய்திடுவசந்தனைத்
தொந்தங்களற வாட்டினாய்
கண்டகன்றன்னைநின் கால்விரல்விறற்கொண்டு
கண்டித்திங் கடறணித்தாய்
கனவமரியற்றிட்ட காதகத்திரிபுரரை
கனற்கொண கையாலெரித்தாய்
கண்டங்களுத்திடவு மண்டர்பிழைத்துயவும்
காளத்தை வாரியுண்டாய்
கந்தெறிமதப்பொறையை கரமலர்களாலே
களித்துரித்துப் போர்த்தனை
தண்டனிட்டுன்னடியை யண்டித்துதிக்கநின்
தண்ணருள் கொடுத்தாளுவாய்
சனகன்முதன்முனிவர்க்கு சகசநிஷ்டையையருட்
சற்குருப்பெண் வாமனே. (6)

வேதாந்தசித்தாந்த மமைதியோடொருவர்பால்
விரித்துரைக்கக் கேட்டிலேன்
விரிக்கின்றஞானிக ளுணர்த்திடவிழைந்தால்
விதண்டைவாதங்கள் புரிவேன்
நாதாந்தமோனங் கடந்துனருள்சித்தித்த
நல்லடிய ரென்னுவோர்பால்
நன்மைநாடாதவரி யற்றியிடுதொழிலின்
நயந்துமை யாய்ந்திருப்பேன்
போதாந்தபூரணப் பிரமமேயென்புன்
போதத்தை யென்சொல்லுவேன்
போக்குவரவற்றுனது பொன்னடிசிந்தித்திடப்
போதங் கொடுத்தாளுவாய்
தாதாவொடுலகுக்கோர் தாயாயமர்ந்திட்ட
தாற்றரிய துரியவடிவே
சனகன்முதன்முனிவர்க்கு சகசநிஷ்டையையருட்
சற்குருப்பெண் வாமனே. (7)

பத்தியொடுஞானமும் பாலித்துனருளைப்
பருகுநா ளெந்தநாளோ
பார்க்கின்றசகமெலாம் பாழெனவுமுன்னியுன்
பதமடைத லெந்தநாளோ
சத்துசித்தாநந்த நெறியிலேசென்றுநின்
சத்தறிவ தெந்தநாளோ
சதாநிஷ்டைகொண்டுமென் கன்மங்கணீங்கிச்
சுகம்பெறலெந் நாளோவெனப்
பித்தர்போலலையுமிம் மனநிலையெப்போதினும்
பிறழாம லொருபடித்தாய்
பெய்முகிலதென்னநின் னருளாலமைத்திடுக
பேசிடாப் பெருமௌனமே
தத்துபுனல்மீன்போற் கருதுகமடம்போற்
றங்கியணை பறவையேபோற்
சனகன்முதன்முனிவற்கு சகசநிட்டையையருட்
சற்குருப் பெண்வாமனே. (8)

ஒன்றுநின்மலரடியில் விண்ணப்பம்செய்வனீ
யுவந்ததை யளித்தல்வேண்டும்
ஓங்குமிந்நிலவுலகி லெல்லார்க்குநல்லனென்
றொருபெய ரெடுத்தல்வேண்டும்
மன்றுணின்றாடு நின்மலர்ப்பதமெந்நாளு
மறவாதிருத்தல் வேண்டும்
மகிமையுளமெய்யடியர் தன்மையையுணர்ந்தே
மகிழ்ந்துநான் புகறல்வேண்டும்
துன்றுமெய்ப்பொருளுண்மை தூய்மையொடுணர்ந்தே
துயரற்று நிற்றல்வேண்டும்
தூய்மைநெறியுற் றுனைத்தோன்றப் பிடித்தே
துயரற்று நிற்றல் வேண்டும்
தன்றனிப்பெருமைகொண் டெங்கும்பரந்தொளிரும்
சாட்சியே சாதாக்கியமே
சனகன்முதன்முனிவர்க்கு சகசநிட்டைய்யருட்
சற்குருப் பெண்வாமனே. (9)

மண்ணாசைபெண்ணாசை மற்றுமுளவாசையை
மாற்றிநீ யருளல்வேண்டும்
மாசறுசுகாநந்த வெள்ளத்தழுந்திநான்
மலரகித னாதல்வேண்டும்
கன்ணருநினுருவினைக் கண்ணித்தினந்தினங்
கடையனேன் கதியெய்தவே
கடைக்கணருள்பாலித்து னடியினைப்பற்றிக்
கருக்கடல் கடக்கவேண்டும்
விண்ணாதியைபூத மாறங்கமேழ்பிறப்
பெங்கும் விளங்கெண்குணனே
வேதமேவேதத்தி னூற்றேயதன்னா
விளக்கமுடி யாதபொருளே
தண்ணருட்குறையுளே தாக்கரியமோனமே
தன்னந்தனிப் பெருமையே
சனகன்முதன்முனிவர்க்கு சகசநிட்டையையருட்
சற்குருப்பெண் வாமனே. (10)

சுகுணவீர சர்மா நாடகம்.

(முன்தொடர்ச்சி.)

களம் 2. படைவீடு, ஒருசார்.

சுந்தரர் வில்வலன், கதாயுதன் போர்ச்சேவகர், சிப்பாய்கள்.

சுந்தரர். கைதியாகப்பிடித்த இராக்கினியை என்னசெய்யலாம்?

வில்வலன். நம்முடைய குணோத்தம மன்னருக்குரிய ளாக்குவோம். அவளும் வீரசர்மரின் மனைவியாதல் பற்றி அரசகுலத்தைச் சேர்ந்தவளாதலால் அரசனிடத்திருக்க இயையலாம்.

கதாயுதன். பிடித்த யானைகளில் "காலொருநாலு கோசங்கைவாலேழ் நிலத்திற்றோய்ந்து, பாலொடுசங்கு போலும் பதத்துகிர்விதத்திற் சூழ்ந்து, வொலொடுகான் மெய்கைவெண்மருப்பினு லுயிரைக்கொன்றே, ஏலவே மூயர்ந்தொன்பா னீண்டுரைந்து முழத்தாகி."

"பெறுமுறைமுன்புயர்ந்துபின்பணிந்தழகிதாய தறுகண்ணதாகிச்சூழி சார்ந்தமத்தகத்ததாகி முறநிகர்கன்னதான மூரிமால்யானை" தன்னை நம் அரசனுக்கு விட்டு மற்றவையை சேனைக்கு உபயோகிப்போம்.

வில்வல. அவ்வகையே தடநாசியும் திடம்பொருந்திய கால்களும் உடையதாய், மாதர் தம்மனத்தை யொத்தமனத்ததாய்வாழைமடல்போன்றசெவியையுடையதாய் எண்பத்திரண்டு அங்குலயுயரமானதாய் உள்ள ஒரு பஞ்சகலியாணியைத் தேர்ந்து அரசனுக்கு விடுத்து மற்றைய துரகங்களையும் அப்படியே நம்சேனைக்கு உபயோகப்படுத்திவிடலாம்.

சுந்தரர். சரி அப்படியே செய்வோம். எடுத்த திரவியங்களைக் கொணர்ந்து சரிபாகம் பொதுச்செலவுக்கென விட்டு மிகுந்ததை ஒவ்வொருகாலாளுக்கு ஒரு பொன்காசும் குதிரைவீரனுக்கு அதன் இரட்டியும் கஜாரூடன் ஒவ்வொருவனுக்கும் அதனின் மூன்றுமடங்கும் சமரதருக்கு தலைக்கு பன்னிரண்டு பொன்காசும் மகாரதருக்கு அதன் நான் மடங்குமாகப் பகிர்ந்துவாருங்கள்.

விகடன். (நுழைந்து) கலிங்கமன்னர் கொற்கைநகரைப் பிடித்ததாகவும், சேனைத்தலைவர்கள் கொள்ளை சொத்துக்களைப் பங்கிட்டுக் கொள்வதாகவும், யான் போனல் எனக்கும் கிடைக்குமென்றும் நடாதிபர் நவின்றார். நானும்போய்க்கேட்பேன் ஏதோ யானையென்றும் குதிரையென்றும்பொன்னென்றும் கூறினரே. ஐயா எனக்கு ஒரு குதிரை ஆக்ஞாபிக்கவேண்டும்.

சுந்தரர். யார் நீ? எந்தசேனையைச் சார்ந்தோன்?

விகடன். யான் எந்தசேனையையும் சார்ந்தவனல்லன். போர்ச்சேவகனும் அல்லன்.

சுந்தரர். பின் உனக்கு குதிரை எதற்காக?

விகடன். நாக்குதிரையை நடத்திவந்தேன் இதுகாறும் ஒரு குதிரையேறி சவாரி செய்யவேண்டுமென்ற வேட்கை மேலீட்டால் கேட்டேன்.

சுந்தரர். உனக்கு குதிரையேறிச் சவாரிசெய்வது முடியாது. நாக்குதிரைபோலல்ல இது.

விகடன். என்ன ஐயா! இல்லை என்பதற்குத்தானு இவ்வளவு ஆட்டபாட்டம். பணமாவது கொஞ்சம் கொடுக்க உத்தரவு பண்ணக்கூடாதா?

போர்ச்சேவகன். (தலையில் ஓங்கித் தட்டித்தள்ளி) ஏட! மூட! கொல்லுலைக்களத்தில் ஈக்கென்னவேலை போ.

விகடன். நாசமுறுவாய், யாதொரு தீங்கு மிழையாத என்னை யடித்தாயே. இந்தப்போர்ச்சேவகர்கள் சுத்த முரட்டுத்தடியர்கள். புத்தியேகிடையாது எப்போதும் அடிக்கிறதும் திரிகிறதும், மனதில்வந்ததைச் செய்கிறதும் தான் இவர்கள் வேலை, இவனுடன் வாதாடலாகாது அமருவோம்.

சுந்தரர். வில்வல! நீர் நம்மன்னர்பாற் சென்று சுகுணத்தைப்பற்றியும் மற்றும் அவருடைய உபயோகத்துக்கென்று விடப்பட்ட யானை குதிரைகளைப்பற்றியும் சொல்வதோடு பொருள் பகிர்ந்தவழியையும் கூறிவருக. (போக.)

வில்வல. அப்படியே. (எல்லாரும்போக)

களம் 3. குணோத்தமர், கூடாரம்.

குணோத்த (வில்வலன்வருவதைநோக்கி)வருகவில்வல.

வில்வல. வந்தனம்மன்ன தங்களிடத்தே—

குணோ. நீர்வந்தகாரியம் எனக்குத்தெரியும். யானை குதிரைகளை நம்பந்தியிற்கட்டும், அப்பெண்மணி எனக்குரிய ளாகாள். அவளை உங்காவலிலேயே கொண்டு பாதுகாத்திரும்.

வில்வல. அப்பெண்மணியின் ரூபலாவண்ணியத்தைப் பற்றி நீங்கள் அறிவீர்களோ, பிரமன் உலகத்திலுள்ள பெண்மணிகளையெல்லாம் சிருட்டித்து

மனமமைதிபெருமல் தன்மனத்தினுல்வரித்து இப்பெண்மணியைச் சிருட்டித்தா ரென்பதற் கையமில்லே.

புண்டரிகமன்ன புனிதவதனமும்
இருட்பொழிந்தன்ன ஐம்பாற்காடும்
வள்ளேக்காதும்வண்ண அஞ்சனந்தோய்
கண்ணுடன் துகிர்நிகர் கவின்பெறுமதரமும்
நாசித்துண்டமும் நகைத்தளவங்களும்
சங்கேய்கந்தரம் சபநிகர்த்தோளும்
தாமரைமுகையோ தோயபுற்புதமோ
யாதெனவுவமைகொள் தீதறுகுயமும்
ஆலிலேயன்ன அழகுகொள்வயிறும்
கடமலேஏறச்சமைத்த சோபானம்
திடமுறுஈதெனச் செப்பிடுமடிப்பும்
ஆடவராசைப் பெருக்கத்தளவுகொண்டு
படங்கொள்பாம்பெனப் பரந்ததட்டும்
மின்னேகொடியோ முயல்தனின்கோடோ
எஃதிதுவென்னு மஃகுறுமிடையும்
புடைத்துத்தெரித்துக் காட்டும்குதமும்
கதலித்தண்டெனக் கழறிடுகவானும்
அலவனுமென்றவிர் முழந்தாள்களும்
காகளமகரம் பொருகணேக்கால்களும்
பழமெனப்பகர்ந்திடு பண்புள்குதியும்

செம்பஞ்சூட்டிய செவ்வியகால்களும் கூடி, அன்னமும் பிடியும்போன்ற நடையுடையவளாய், மயில்போலும் சாயலாளாய், இரதியும் மனமழுக் கறுப்பப் பேரழகுடையளாய், தன்னெழிலுக்குத்தக்க குணம் பொருந்தியவளாய், உள்ளவனிதையை நிராகரிக்கலாகாது மன்ன. மேலும் அவ்வித அழகு தங்களேப்போன்ற ஆடவராலன்றிச் சிறப்புறுது. ரோஜாப்பு எவ்வளவு அழகியதா யிருந்தாலும், அதைப்பறித்துச் சூடுவாரின்றேல் சிறப்புறுமா? அன்றியும் மகளிர் கூட்டத்துக்கு ஓர் திலகம்போன்றுள்ளாள். குரலினிமையோ வாக்கால் வர்ணித்தியலாதது என்பதை அவள் தன் புருடனேப்பற்றிக் கவலேயுற்று தாதிகளிடத்திற் கூறிய போது அறிந்தோம் அவ்வகைச் சிறப்புவாய்ந்த பாவையை தங்கள் மறுக்காமல் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுகிறேன் மன்ன.

குணே. வில்வலா! அவளிடத்தில் காதலுண்டாகும்படி ஒன்றும் எனக்குச் சொல்லவேண்டாம்.

வில்வல. ஒருதரம் தாங்கள் நேரில்வந்து கண்ணுறக்கோருகிறேன்.

குணே. ஐயனுணே அது செய்யேன். அத்தகையசுந்தரியைப்பார்த்து மனம் நிறையழியின்.

வில்வல. ஏன் செல்லலாகாது. ஒரு நங்கையைக் கண்ட மாத்திரத்தில் மனங் கலங்குமா? என்ன!

குணே. அப்படியே நான் எண்ணுகிறேன். அப்படிக் கலங்கின் நான் மேற்கொண்ட தொழிலெல்லாம் வீணேசிதையும். ஆகையால் யான் அங்குவர முடியாது. நீர்போம்.

வில்வல. அன்புள்ள மன்ன! ஒரு தருணியின் நோக்கு ஒருவன் மனத்தைக்கலக்கி, அவன்மேற்கொண்டதொழிலுக்கு முட்டுப்பாடு செய்யும் என்று சொல்வது அவ்வளவு நம்பத்தக்கதா யில்லே. காமம் மனத்தில் அடக்கியாள முடியாததா! என்ன! அப்படி யடக்கியாள முடியாததாயின் ஒருவன் ஏன் தன் சகோதரியையும் பெண்ணேயும் இச்சிக்கலாகாது.

குணே. வில்வலா அஃது அப்படியன்று அம்மாதிரி இச்சையுண்டாகாததற்குக் காரணம் அவர்கள் பயிற்றப்படும் மார்க்கமே. காமம் ஒருநாளும் ஒருவனுக்குள் ளடங்கியதன்று. கிளியோ பட்ராவின் மோகத்திலாழ்ந்த அன்டனிக்காவது நூர் ஜஹான் மோகத்திலாழ்ந்த ஜிஹாங்கியருக்காவது அவ்வனிதைகள் சொற்றட்டி ஏதேனும் செய்ய முடிந்ததா? அஃது பெரிதல்ல. ஐந்த வித்த கௌசிகமுனிவரும் மேனகைவலேக்குட் சிக்கவில்லேயா? இன்னும் எத்தனே மாந்தர்காமப்பாழியிலாழ்ந்து, கைப்பொருண் முற்றுமிழந்து, மானங்குலேந்தும் கரையேற முடியாதவராய்த் தவித்திருக்கிறுர்கள். ஆகையால் நண்ப! மோசத்துக் குள்ளாகலாகாது.

வில்வல. மன்ன! அஃது என் கொள்கையன்று ஒருவன் தன்மானம், குலமானம், முதலியவற்றைசொற்பமேனும் எண்ணியவனுயின், அவன்மனத்தை ஒரு தையலின் நோக்கம் மாற்றுமென்று எண்ணவேயில்லே. ஆகையால் மன்ன! தாங்கள் பார்ப்பதினுல் யாதொரு இடையூறும் நேராதென்பது திண்ணம்,

விகடன். ஏது யோகிபோல் பேசுகிறுர்.

குணே. நல்லதிருக்கட்டும். நீர் கூறியதை என்றும் மறவர்க்க. அப்பெண்மணிக்கு யாதொரு தீங்கும் நேராமல் காத்திரும் அவளால் நமக்கு அநேக லாபம் நேரலாம். (இருவரும் பிரிந்துபோகிறுர்கள்,)

(இன்னும்வரும்.)

வி-சிவசுப்பிரமணிய ஐயர்.

மனோகரன்.

(முன்தொடர்ச்சி.)

பிறகு இருசகோதரர்களும் யோசிக்க வாரம்பித்தார்கள். "ஊரைவிட்டு துரத்தப்பட்ட பிரபுவினிடத்து என்னபணம் இருக்கும் அண்ணா" என்று அஜாதன் சொல்ல, "ஆளை அடித்தால் அரைபணம் என்று பழமொழி ஓர் பிரபுவின் வீட்டிற்குச்சென்றால் குறைந்தது 1000 ரூபாய்க்கு வழியிராதா. அடபணம்தான் அகப்படாதிருந்தது. அவன் பெண்ணுக்கு என்ன கருப்பா? நாம் எத்தனைக்காலம் பெண்டாட்டி யில்லாமலிருக்கிறது. பெண்தான் அகப்படட்டுமே. போதாதா." என்று ஜாதன் கூறினன். "நமது வேலைக்காரர்கள் இப்போது சொல்லியது உண்மையாகத்தா னிருக்கவேண்டும். இல்லாதபோனால் சுலோசனன் அரண்மனையை கொடுக்கமாட்டான். இவ்வளவு ஆடம்பரமும் செய்யமாட்டான். அவன் அந்தப்பெண்ணின்மீது கண்வைத்திருக்கவேண்டும். ஏன் அண்ணா! சுலோசனன் நாடிய பெண் ரொம்ப அழகாய்த்தா னிருக்கவேண்டும். " என்று அஜாதன் சொன்னான். "தம்பி! எப்போதும் க்ஷத்திரியப் பெண்களெல்லாம் அழகாய்த்தானிருப்பார்கள். அதிலும் சுலோசனன் பொரிக்கியெடுத்த பெண் மிகவும் அழகாய்த்தானிருக்கும். சுலோசனன் ஸ்திரிலோலன். உனக்குத் தெரியுமே?" என்று ஜாதன்கேட்க, "ஆமாம் எனக்குத் தெரியும். ஓர் நாள் இராத்திரி இருட்டிலே காட்டு அம்மன்கோவிலில் சுலோசனரும் ஓர் ஸ்திரியும் இருக்க நாம் கண்டோமே" என்று அஜாதன் சொல்ல, "அவசரத்திற்கு அகப்பட்டதை விடாதே யென்று எண்ணினாலும் சுலோசனன் கல்லியாணம்பண்ணிக்கொள்ள நல்ல பெண்ணைத்தான் தேடுவன். அதிலும் அவன் க்ஷத்திரிய பிரபு, மிகவும் அழகுவாய்ந்த பெண்ணாய்த்தா னிருக்கவேண்டும். மெள்ள நாம் அடித்துக்கொண்டு வந்துவிட்டால், தம்பி! அப்புறம் நமக்கென்னகுறை? எவ்வளவு பணமிருந்தபோதிலும் நமக்கென்ன பிரயோசனம். இந்த நிலவு வீணாய்ப்போகிறதே. இப்போது நமக்கென்று ஒருபெண் இரத்தினம் இருந்தால் என்னமாயிருக்கும். நம்முடைய சிறிய பூந்தோட்டத்தில் எவ்வளவு புஷ்பம் தினத்திற்கு பூர்க்கிறது. அவைகளை எப்படி நாம் உபயோகப்படுத்துகிறது? என்று ஜாதன் சிறிது காமவசத்தனாய்ப் பேசினான். "அதெல்லாம் சரிதான் அண்ணா நாமிதுவரைக்கும் எங்கும் பெண்ணை அபகரித்ததில்லை. கள்ளர்கள் பெண்களைத் திருடினார்கள் என்று கேட்டதுமில்லை. நாம் எண்ணியது எப்படி கைகூடும்," என்று அஜாதன்கேட்க, "அதற்கெல்லாம் வழியிருக்கிறது. நம்முடைய கோட்டைக்கு மனிதர்கள் வரமுடியாது. நம்முடைய கோட்டை ஒன்று இவ்விடத்தி லிருக்கிறதென்றே ஒருவருக்கும் தெரியாது. ஆகையால் பெண்ணை இவ்விடத்திற்கு கொண்டுவந்து விட்டால் பிறகு அப்பெண் என்றைக்கும் நம்முடையதே; என்று ஜாதன் பதில் கூறினான். "இவ்விடம் கொண்டுவந்தபின்பு நம்முடையதுதான். இவ்விடம் கொண்டுவருவ தெப்படி? அதற்கு யுக்திசொல்லு அண்ணே?" என்று மறுபடியும் அஜாதன் கேட்க "சமயம்பார்த்து தைரியமாய்ப் பிரவேசிக்கவேண்டும். ஏன் தம்பி ஆனந்தபுரி அரண்மனையில் இலட்சுமி என்னும் வேலைக்காரி இருக்கிறாளல்லவா. அவளை கொஞ்சம் சரிப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். அவள்மூலமாய்த்தான் சமயத்தை அறிந்து நாம்தைரியமாய் பிரவேசித்து காரியத்தை முடிக்கவேண்டும். " ஜாதன் யுக்திசொல்லி முடித்தான். நல்ல ஆசாமியைப் கண்டு பிடித்தாயே! லட்சுமியா நமக்கு உதவிசெய்வாள். ஒருசமயம் அவளுக்கும் எனக்கும் மெத்தவாக்குவாதம் உண்டாயிற்று. ஏதோ சிறிக்கி அழகாயிருக்கிறாளென்று கொஞ்சம் நான் நெருங்கினேன். அவளுக்கு நான் பணக்காரனென்சொல்லி நம்பவைத்தும் அவள் எனக்கு இசையவில்லை. வேலைக்காரியாயிருந்தாலும் மிக்க கூர்மை புத்தியுள்ளவள். அவள் நமக்கு வழிபடுவள் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை யண்ணா? " என்று அஜாதன் சொல்லினான். "நீ சொல்லுவது உண்மையே. அவள் தான் அழகாயிருப்பதை அறிந்து அதிகமாய் ஆடம்பரம் பண்ணிக்கொள்ளுவாள். மிகவும் கெர்விகூட. ஆனாலும் "காரியமாகவேண்டுமானால் கழுதையின் காலைப்பிடி" என்றபடி நாம் அவளைத்தான் பிடிக்கவேண்டும். நமக்கென்று ஒருபெண்டாட்டி யில்லாமையினாலல்லவா இப்படி வேலைக்காரிகளையும் நம்மினத்தைச் சேர்ந்த தாழ்ந்த ஸ்திரிகளிடத்தும் இடர்ப்படவேண்டியிருக்கிறது. எப்படியானாலும் சந்திரசேகரன் பெண்ணைக் கொண்டுவந்து விடவேண்டும் தம்பி." என்று ஜாதன்சொல்ல, "அதெல்லாம்சரிதான் அண்ணாகொண்டுவருவதுதான் எப்படியென்றுதெரியவில்லை." என்று அஜாதன் பெருந் சந்தேகத்துடன் கூறினான். "நீ என்னமோ சந்தேகப்படுகிறாய். எப்படியாவது நான் கொண்டுவந்து விடுவேன். எனக்குத் தைரியமுண்டு. சந்திரசேகரபிரபு ஆனந்தபுரிக்கு வந்தவுடன் நாமொருதினம் அவனைப்போய்ப் பார்த்துவருவோம். அந்த சமயத்தில் கூடுமானால் அவன்பெண்ணையும் காண்போம். பிறகு நமக்கு நல்லயுக்தி தோன்றும்" என்று ஜாதன் சொல்லி முடிக்க, இருவருமாக எழுந்து படுக்கச் சென்றார்கள்.

சத்தியபுரியில் சந்திரசேகரபிரபு சுலோசனரிடத்துப்பேசிய பின்பு அதிக தைரியங்கொண்டவராய் ஆனந்தபுரிக்குப் புறப்படுவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்துவிட்டார். சுலோசனர் தன்னிடத்துச் சொல்லியவையெல்லாம் சந்திரசேகரன் தன் மனைவியிடத்துத் தெரிவிக்க இரதியும் சிறிது சந்தோஷங்கொண்டு பிறகு சிறிது விசனத்தையு மடைந்தாள். எங்கு போவதெனத் தெரியாமல் மயங்கிக்கொண்டிருந்த சமயத்தில் சுலோசனர் தன் ஊரில் வசிப்பதற்கு இடங்கொடுத்ததற்கு சந்தோஷமும் பிறகு தன் அன்பான குழந்தை சுந்தரியை 40-வயது சென்ற சுலோசனர் கல்லியாணம் செய்துகொள்ள கேட்டதற்கு விசனமுங்கொண்டாள். "பிரியநாயகி! நமது சுந்தரியை சுலோசனருக்குக் கொடுத்தாலென்ன? அநேகஊர்களிருக்கிறது அதிகபணமும் நகைகளுமிருக்கிறது இதைக்காட்டிலும் நல்லஇடம் நமக்கு எங்கே அகப்படப்போகிறது என்றுசந்திர சேகரன் சொன்னான் "உங்களுக்குப் பிரியமிருந்தால் செய்யலாம் சுந்தரியின் அதிர்ஷ்டப்பிரகாரந்தானே எதுவும் நடக்கும்" என்று இரதிபதில் கூறினள்.

சந்திர. ஏன் உனக்குப் பிரியமில்லேபோலிருக்கு.

இரதி. உங்கள்பிரியத்தை அனுசரித்த எனக்கு வேறு பிரியமுண்டோ? உங்களுக்குத் தெரியாதவிஷயம் எனக்கு ஏதாவது தெரியுமோ?

சந்திர. என்பிரியம்போல் நீ நடப்பாயென்று எனக்குத் தெரியும், ஆனல் இந்தவிவாகத்தைக் குறித்து உன்னுடையசொந்த அபிப்பிராயம் என்ன?

இரதி. என்பிராணநாதா! என்னுடைய சொந்தஇஷ்டத்தைக் கேட்டதால் சொல்லுகிறேன். தனதான்னிய சம்பத்துக்களில் ஒன்றுங் குறைவில்லே. ஆனல்சுலோசனருக்கு அதிகவயதாகிவிட்டது. இந்த நாளேக்கெல்லாம் அவர் பேரன்பேத்தி எடுத்திருக்க வேண்டும். நமது இளங்குழந்தையை அவருக்கு கொடுப்பதா வென்று தோன்றுகிறது.

சந்தி. இது எனக்குத் தெரியாததல்ல.

இரதி. அதைநான் முன்னமே சொல்லியிருக்கிறேனே.

சந்தி. அவருக்கென்ன சுமார் முப்பது முப்பத்தைந்து வயதிருக்கும். அன்புடன் உபசரிப்போர் இல்லாததினல் அவர்மனம் அதிகம் சலிப்புற்றிருக்கிறது அதிக மனக்கிலேசத்தால் அவர்தேகம் சிறிதுவாட்டம் அடைந்து அதிகவயது சென்றவர்போல் காட்டுகிறது உண்மையில் அவர் வயது சென்றவரல்லர் இதைத்தவிர வேறுகாரணம் உண்டோ.

இரதி. வேறுகாரணம் என்ன அதிகமாயிருக்கிறது.

சந்தி. என்ன அதிகமாயிருக்கிற தென்றால், ஏதோ கொஞ்சம் இருக்கிறுப் போலிருக்கிறது.

இரதி. என்மீது சிறிதும் கோபங்கொள்ளாமல் கேட்கவேண்டும். அன்று பூத்த புஷ்பத்தை செடியிலிருந்து நேரே எடுத்துமுகர்ந்தால் எவ்வளவு வாசனையாயும் பார்ப்பதற்கு என்ன அழகாயுமிருக்கிறது அதில்லாமல் வேறொருவர் கொய்து சிலநாழிகை அவரால் முகரப்பட்டு புஷ்பம் சிறிதுவாடி கசங்கியபின்பு நம்முடைய கையில் வந்தால் அந்த புஷ்பம் எப்படியிருக்கிறது? வாசனேகுறைந்து அழகு இறந்து அனுபவிப்பதற்கு அறுவருப்பா யிருக்கிறதல்லவா; என் பிரியநாதனே; இதுதின அனுபவந்தானே.

சந்தி. இல்லறத்திற் குரிய இரதியே! நீ எதற்காக இதைச்சொன்னுய்?

இரதி. அதிகவயதான காரணத்தைத்தவிர வேறுகாரண முண்டோவெனக் கேட்டீர்களே.

சந்தி. ஆமாம்! நான் சுலோசனரைக் குறித்துக்கேட்டேன் நீ என்னமோபுஷ்பக்கதையைச்சொல்லுகிருயே!

இரதி. ஓர் புருஷன் சரிதையைக் குறித்து என்பர்த்தாவினிடத்துச் சொல்லும்போது நான் வேறெவ்விதமாகச் சொல்லுகிறது?

சந்தி. உன்னிடத்தில் பேசுகிறவன் அலங்கார சாஸ்திரம் படித்தவனுயிருக்கவேண்டும், இப்போது புஷ்ப உபமானத்தால் நீ சொல்லியதும் சுலோசனருக்கு அதிக வயதாகி விட்டதைத் தான் காட்டுகிறது இதுதானே வேறுகாரணம்.

இரதி. வேறுகாரணந்தான். வயதாகிவிட்டாலும் அவர் பிரம்மசாரியாகவே நல்லொழுக்கத்திலிருந்திருந்தால் நமக்கோர் திருப்தியுண்டு அதில்லாமல் அவர் ஏதோ சில ஆட்டங்கள் ஆடினவரென்று கேள்விப்படுகிறேன்.

சந்தி. என்ன ஆட்டம் ஆடினர் இராமநாடகமா? அரிச்சந்திரவிலாசமா?

இரதி. நான் சொல்லுவதைத் தெரிந்துக்கொண்டதாக காட்டப் படாதென்று கங்கணங் கட்டிக்கொண்டிருந்தால் நான் என்ன செய்கிறது?

(இன்னும்வரும்.)

நா஌சிவவாதக் கட்டளே.

(முன்தொடர்ச்சி.)

இந்த அந்தக்கரணத்தில் ஆகாசத்தினம்சம் கூடின தற்கடையாளம். இந்த அந்தக்கரணமும் ஆகாசத்தைப்போல சகலசத்தத்திற்கு மிடங்கொடுத்து தரிக்கின்றதேயாம். இப்படித்தரிக்கின்ற விருத்திக்கு உள்ளமென்றுபெயர். இந்த அந்தக்கரணத்தில் வாயுவி னம்சம் கூடினதற் கடையாளம். இந்த அந்தக்கரணமும் வாயுவைப்போல அலேகின்றதேயாம் அல்லது இப்படி அலேகின்ற விருத்திக்குமனமென்றுபெயர். இந்தஅந்தக்கரணத்தில் அக்கினியி னம்சம் கூடியதற் கடையாளம். இந்த அந்தக்கரணமும் அக்கினியைப்போல இது விது அல்லது இது இன்னது என்று விளக்குகின்றதேயாம். அதாவது கடபடாதிகளே விளக்குவிக்கின்ற அக்கினியைப்போல இது விதுவென்றுவிளக்குகின்ற தேயுவும், இப்படி விளக்குகின்ற விருத்திக்கு புத்தி என்றுபெயர். இந்த அந்தக்கரணத்தில் அப்புவி னம்சம் கூடினதற் கடையாளம். இந்தஅந்தக்கரணமும் அப்புவைப்போல விஷயங்களேப்பற்றிக் கொள்ளுகின்றதேயாம். அதாவது இந்த அந்தக்கரணமும்தன்னிடத்திலகப்பட்டுக்கொண்டவஸ்துக்களேப் பற்றிக்கொள்ளுகின்ற விருத்திக்குசித்தமென்றுபெயர். இந்த அந்தக்கரணத்தில்பிருதிவியி னம்சம்கூடியதற்கடையாளம். இந்த அந்தக்கரணமும் பிருதிவியைப்போல கடினமாகனின்று நானென்று அபிமானிக்கின்றதேயாம். இந்த அந்தக்கரணமும் பிருதிவியைப்போலக் கடினமாய்ச் சரீரமுழுதும் வியாபித்து நானென்று அபிமானிக்கின்றதேயாம். இப்படி அபிமானிக்கின்றவிருத்திக்கு அகங்காரமென்றுபெயர். அப்பஞ்சபூதங்களினுடைய சத்துவாம்சத்திலே ஒவ்வொருபூதத்தி னெவ்வொருமாத்திரைகள் தனித்தனியே சுரோத்திராதி ஞானேந்திரியங்களாயின. சுரோத்திரம் ஆகாசத்தி னம்சமானபடியினலே ஆகாசத்தின் குணமான சப்தத்தை மாத்திரமறியும். அதாவது சுரேத்திரேந்திரியமானது ஆகாசத்தினம் சமானபடியினலே காதுக்குள் வழியினின்று ஆகாசத்தின்குணமான வர்ணரூப சப்தத்தைமாத்திர மறியும். வர்ணரூபம் - வர்ணரூபமாவது லௌகிகம், வைதிகம், என இருவகைப்படும். இவை வைதிகமான சாஸ்திரங்களும் லௌகிகமான பதினெண்புராணங்களும் பாஷைகளுமாகும். இவைகளேயுமறியும் தொனிரூபம். தொனிரூபமாவது இடிவாத்தியம் முதலானசப்தங்களாம். துவக்குவாயுவி னம்சமானபடியால் வாயுவின் குணமான பரிசத்தைமாத்திரமறியும். துவக்கிந்திரியமானது வாயுவினம்சமானதால் சரீரமுழுதும் வியாபித்து சருமத்தைப்பற்றினின்று வாயுவின் குணமான சீத உஷ்ண மிஸ்ரகடின மிருதுவான பரிசத்தைமாத்திரமறியும். சட்சு இந்திரியமானது அக்கினியினம்சமான படியினலே அக்கினியின் குணமான ரூபத்தைமாத்திரமறியும். சட்சு இந்திரியமானது அக்கினியினம்சமானபடியினல் கருவிழியினது விழியில் நின்று அக்கினியின்குணமான பஞ்சவர்ணரூபத்தை மாத்திரமறியும். சிங்ஙுவை அல்லது சிஃகுவை இந்திரியமானது அப்புவி னம்சமானபடியினல் அப்புவின் குணமான ரசத்தைமாத்திரமறியும். சிஃகுவை இந்திரியமானது நாவி நுனியினின்று அப்புவின் குணமான மூவகை கந்தத்தைமாத்திர மறியும். ஆக்கிராண இந்திரியமானது பிருதுவியி னம்சமானபடியினலே மூக்கின் நுனியில் நின்று பிருதிவியின் குணமான மூவகை கந்தத்தை மாத்திரமறியும். இப்படி இவைகள் ஒன்றுடன் ஒன்று கூடாமல் தனித்தனியே உண்டாயிருக்கின்றபடியால் ஒன்று மற்றென்றின் குணத்தையறியமாட்டாது. அவ்வைந்து பூதங்களின் ஐந்துமாத்திரைகளும் ஒன்ருகக்காட்டியது அந்தக்கரணமாதலால் ஐந்திந்திரியங்களிலுஞ் சேர்ந்து ஐந்து விடயங்களேயறியும் அந்தசத்துவகுணத்திலுண்டான அந்தக்ரண மைந்தும் ஞானேந்திரிய மைந்தும் ஆகிய பத்தும் சத்துவாம்சமானபடியால் ஞானசாதனமாயின.

இனித் தத்துவ ஒடுக்கம்.

தத்துவங்க ளெவ்வாறுதோன்றிற்ரே அவ்வாறே ஒடுங்குமென வறிக. முற்கூறிய தத்துவங்களேத்தான் அன்றென்றும் தத்துவாதீதமாகிய பிரமமே தானென்றும் அறிந்தவிடத்தில் ஜீவன் முக்தன் திடப்பிரக்ஞன் தத்துவாதீதன் பிராமணன் முதலிய பெயர்களால், விளங்குவன்-ஜீவன் முத்தன் ஜீவித்துக்கொண்டே முத்தியையடைந்தவன் தத்துவாதீதன்=தத்துவத்தைக் கடந்தவன், திடப்பிரக்ஞன்=கலங்காத அறிவினேயுடையவன், பிராமணன்=பிரம சொரூபியாயுள்ளவன். இச்சாத்திரத்தில் கூறிய உவமைகளெல்லா முற்றுவமைகளன்று ஏனெனில் ஒப்பற்று சர்வவியாபகமாகி உள் பொருளாகியதற்கே அதன்வழித்தோன்றிய வற்றையே உவமை கூறவேண்டலின் ஏகதேச வுவமையென வறிக.

புராணங்களில் அவநம்பிக்கை கூடாது.

அமராவதி என்னும் பட்டணத்தில் அவ்வூர் குடி ஜனங்களெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்து இராமாயண கால க்ஷேபம் கேட்கவேண்டுமென்று ஓர் புராணிகரை ஏற்படுத்தி பிரதிதினம் இராமாயணம் சொல்லும்படியாய் ஏற்பாடுசெய்தார்கள். இப்படியாக பிரதிதினமும் காலக்ஷேபம் நடந்துகொண்டு வருகையில் ஒருநாள் புராணிகர் "ஸ்ரீராமபிரான் ஒரு அஸ்திரத்தைப் பிரயோகம் செய்ய அது ஒன்று, பத்து, நூறு, ஆயிரம், பதினாயிரமாகி இராவணனுடைய உடலை சல்லடைக்கண்களாக துளைத்ததென்றார்" உடனே சபையில் ஒருவன் எழுந்து ஐயா! புராணிகரே! போதும் போதும் உம்முடைய புராணத்தை நிறுத்தும் இதுவரைக்கும் நீர் இப்படித்தான் புராணம் சொல்லிக்கொண்டு வந்தீரோ? உம்முடைய புராணங்களைக் கேட்டவர்களெல்லாம் நல்லபதவியை அடைந்துவிடுவார்கள். என்ன ஐயா! ராமபிரான் ஒருபாணம் விட்டாரென்றீர் அந்த ஒரு பாணம் ஆயிரம்பாணமாக எங்கேயாவது ஆகுமா. இதை யாராவது நம்புவார்களா" என்றான், மிக்க பக்தியோடும் அன்போடும் வாசிக்கும் புராணிகர் பதில் இன்னது சொல்வதென்று தெரியாமல் தாரைதாரையாய் கண்ணீர் சொரிகிறார். இது இப்படியிருக்க அவ்வூரில் அவதூதர் என்றொரு பிராமணரிருந்தார். இவருடைய இயல்பு யாதோ வென்னில் ஊரிலுள்ள குப்பைமேடுகளிலும் இன்னும் அசிங்கமான இடங்களிலும் படுத்து புரளுவர். எங்கேயாவது எச்சில் இலைபோட்டால் அதிலுள்ள அன்னத்தைப் புசிப்பர். யாரோடும் பேசார். இன்றிருந்த ஊர் நாளையிரார். ஆகையால் இவரை அவ்வூரிலுள்ளவர்கள் ஒருவரும் மதிக்கிறதில்லை. இப்பரதேசியானவர் அன்றையதினம் மேற்கூறிய புராணிகர் தயங்கி நிற்கும் சமயத்தில் அவரிடம்சென்று "என்ன சமாச்சாரம்; ஏன் வருத்தப்படுகிறாய்" என்றார். அதற்கு புராணிகர் நிகழ்ந்ததைச்சொல்ல, அதற்குமேல் பரதேசி புராணிகரை பயப்படாதேயென்று சொல்லி தான் ஒரு குச்சையெடுத்து அதை சபையோர்களுக்கெல்லாம் காட்டி அதை அவர்களெல்லாம் ஒரே குச்சுதான் இரண்டல்ல வென்று ஒத்துக்கொண்ட பிறகு அதை ஆகாயத்தில் எறிந்தார். சில நிமிஷத்திற்கெல்லாம் ஆகாயத்திலிருந்து கணக்கற்ற குச்சுகள் அச்சபையோர்களின் கண்களிலெல்லாம் வந்து தைத்துக்கொண்டன. உடனே அவர்கள் கூச்சலிட்டு சுவாமி! உங்கள் பெருமை இதுவரைக்கும் எங்களுக்கு தெரியாமற் போய்விட்டது. இனி நீங்கள் இன்னாரென அறிந்தோம் நாங்கள் புராணத்தில்கொண்ட அவநம்பிக்கைக்காக எங்களை க்ஷமித்து காக்கவேண்டும் என்றார்கள். உடனே அவதூதர் அவர்களுடைய கண்களில் தைத்துக்கொண்டிருந்த குச்சுகளை மறையும்படிசெய்து ஆகாயத்தை நோக்கி கையை நீட்டினர். உடனே தான் முதலில் எறிந்த குச்சு தன் கையில்வந்து விழுந்தது. அதை அவர் அவ்விடத்திலேயே போட்டுவிட்டு தன் வழக்கம் போல் பைத்தியக்காரனைப்போல்போய்விட்டார். சபையோரும் அன்றுமுதல் புராணத்தில்கொண்டிருந்த அவநம்பிக்கையை விட்டொழித்தனர்.

விதியைவெல்லுதலரிது.

"விதியைவெல்லுதலரிது" என்று வெகுகாலமாய் ஓர் பழமொழி வழங்கிவருகிறது. இதைக் கவனியாது சிலர் விதிபெரிதோ மதிபெரிதோ வென்று சண்டையிடுகிறார்கள். அவர்கள் அடியில்வரும் கதையைப்படிக்கக்கடவர். ஒரூரில் சிறிய கூரைவீட்டில் ஓர் பிராமணனும் அவன் மனைவியும் ஒருநாளிரவில் படுத்துறங்கினார்கள். அவ்வறையில் தீபம் முணுக் முணுக்கென்றெரிந்துகொண்டிருந்தது. நடுராத்திரியில் கூரையினின்றும் ஒருவைக்கோல் துரும்பு கீழேவிழுந்தது. அதைப் பிராமணன் பார்த்தான். உடனே அத்துரும்பு நாகஸர்ப்பமாகி அவன் மனைவியைக்கடித்து அவளுயிரை மாய்த்தது. இவ்வாச்சரியத்தைக்கண்ட பிராமணன் பெண்சாதியைத் தகனம்செய்யும்படி தன் பந்துக்களிடம் சொல்லி அப்பாம்பை பின்தொடர்ந்தான். அது அந்த கிராமத்தைத் தாண்டியவுடன், நரியாகி வயலில் நின்றுகொண்டிருந்த ஓர் பையனைக் கடித்தது. அதைக்கண்டு பிராமணன் இன்னும் அதிகமான ஆச்சரியமடைந்தான். பிறகு அந்நரி சிலதூரம் சென்று நாயாகமாறியது. ரஸ்தாவிற் போய்க்கொண்டிருந்த இரண்டு இடையர்களைக் கடித்துத் துண்டித்தது. இதற்குள்ளாக சூரியன் உதயமானன்.

நாயின் குணத்தைக் காலையிற் கண்டறிவோமென்று பிராமணன் அதன் கண்ணுக்குத் தென்படாமலே பின்றொடர்ந்தான். அது ஸர்வாங்கசுந்தரியாய் எவ்வனபர்வமுள்ள ஓர் பெண்மணியாக மாறித் தன் அழகிய கூந்தலை விரித்துக்கொண்டு ஓர் குளக்கரையண்டையுட்கார்ந்து கொண்டது.

பெண்ணென்றால் பேயுமிரங்கும்" என்றபடி அவ்வழியாய்ப்போன இரண்டு அரசகுமாரர்கள் அவளைக் கண்டு மோகங்கொண்டு சமீபத்தில் வந்தார்கள். உட

னே அவள் அவர்களிடம் பிரியங்காட்டிச் சிறிதுநேரம் பேசிப் பிறகு தனக்குப் பசியுண்டாயிற்றென்றும் ஏதேனும் தின்பண்டம் வேண்டுமென்றும் கூறினள். அரசகுமாரர்களில் மூத்தவன் அருகிலுள்ள பட்டணத்துக்குச்சென்று திவ்யமான பக்ஷணங்களைவாங்கி மூட்டையாகக் கட்டிக்கொண்டு குளக்கரையண்டை வந்தான்.

"நீலிக்குக்கண் நெற்றியிலே என்றபடி அம்மாது தலைவிரிகோலமாய் வயிற்றிலும் வாயிலும் அடித்துக்கொண்டு கண்ணீர்விட்டழுதாள். மூத்தோன் என்ன சங்கதியென்று கேட்க, அவள், "உம்மைப்பார்த்தாவாக அடையலாமென்றிருந்த என்னை இப்பாதகன்மேல் விழுந்து கற்பழிக்கத் தொடங்கினன். நல்லவேளை நீர் வந்ததால் என் கற்புமீந்தது" என்றாள். தக்ஷணமே அவன் கத்தியை யுருவினன். இளையவன் நிரபராதியாயினும் எதிரிக்கிளைப்பது இராஜதர்மமல்ல வாதலின் தானும் தன்கத்தியையுருவி கையிற்பிடித்தான். இருவர்களும் போர்புரிந்து ஒரு நிமிஷநேரத்தில் ஒருவரையொருவர் வெட்டிக்கொண் டிறந்துபோனார்கள். இதையெல்லாம் அருகில் நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தபிராமணன் அத்யாச்சரிய மடைந்தான்.

அப்பெண்மணி அவர்களிருவரும் மடிந்துபோனவுடன் ஒருகிழப் பிராமணனாக மாறினள். இதற்குள்ளாக பிராமணன் அவரைநோக்கி "ஐயா நீர்யார்? உம்முடைய அக்கிரமச் செய்கைகளை யெல்லாம் நான் பார்த்து வருகிறேன். ஏனிப்படி நிரபராதிகளைக் கொல்லுகிறீர்? "என்றான் அதற்கவர் "ஐயா! உம்முடைய காரியத்தைப்பாரும். என்னைக் கேள்வி கேட்காதேயும்", என்றார்.

பிராமணன் விடாதகண்டனய் ஐயா பெரியவரே, நீர் என்னுடைய கேள்விக்கு விடையளிக்கா விட்டால் நான் உம்முடைய காலிலேயே பிராணனைவிடுவேன் எனக்கு உயிரின்பேரில் அபிமானமில்லை என்றான். கிழவனர் அவனைநோக்கி "நான்தான் எமதூதன் என் எஜமானனுடையகட்டளைப்படி செய்கிறேன்" என,பிராமணன் அப்படியானல் எனக்கெப்போது மரணம் ஸம்பவிக்குமென்றான். அதற்கவர் நீர் உம்முடைய 50-வது வயதில் பாகீரதிநதியில் ஸ்நானம் செய்யும்போது முதலையால் பிடிபட்டு உயிர் நீங்குவீர் என்றார். இதைக் கேட்டு பிராமணன் திகிலடைந்து பாகீரதியென்ற நாமதேயமே தெரியாத ஊருக்குப்போய் அங்கே ஒருபெரிய மனுஷ்யன் பிள்ளைக்குக் கல்விகற்பித்தான். அந்தப்பிள்ளை உபாத்தியாயரிடம் மிகுந்த பிரீதிகொண்டவனய் ஸதாசார சம்பன்னனய் விளங்கிவருகையில் புண்ணிய தினமொன்று கிட்டியது. அதற்காக எல்லோரும் கங்கா ஸ்நானம் செய்யப் புறப்பட்டார்கள். பிராமணன் வர முடியாதென்றான். உபாத்தியாயர் வராவிட்டால் தான் வருகிறதில்லையென்று பிள்ளையாண்டான் பிடிவாதம் செய்தான். பிள்ளையை விட்டுப்பிரிய மனமில்லாமல் பிரபு அந்தப் பிராமணனை வேண்ட, அவர் தனக்கு அங்கே மரணம் நேரிடுமென்று எமதூதன் சொன்னதைக் கூறினர்.

இதை நம்பவேண்டாம், நாம் ஸ்நானம் செய்யும் துறை சிலாக்கியமானது இரும்பு கம்பிகளால் வேலி பிடித்துள்ளது முதலைநுழைய விடமில்லை. பயப்படாமல் வாரும். என்று பெரிய மனுஷ்யன் பிடிவாதம் செய்ததால் பிராமணன் அவ்வாறே ஒப்புக்கொண்டு கங்கையில் மூழ்கினன். உடனே அவனுடைய சிஷ்யனும் ஜலத்தில் முழுகி முதலையாகமாறி பிராமணனுடைய காலைப்பிடித்துக்கொண்டு ஓ பிராமண விதியை வெல்லுதலரிது என்று கூறி மறைந்துபோனன். இப்படி வெல்லுதற்கரிய விதியையும் மார்க்கண்டேயர் என்னும் மகானுபாவர் சிவபூசையினல் வென்று எமனை செயித்தாரன்றோ? ஆதலின் நாமெல்லாம் சாக்ஷாத் பசுபதியைவணங்கி எப் பயமின்று முக்தி யடைவோமாக.

உலகம்.

(முன்தொடர்ச்சி.)

ஆசி. உண்மைதான், பால்கெட்டுத் தயிராவதுபோல் மண்கெட்டுக் கடமாவதில்லை யென்பதற்கும், தயிர் மீண்டும் பாலாகாமற் போவதுபோலன்றிக் கட மீண்டும் மண்ணகு மென்பதற்கும் இவ் வுவமானமேயன்றி மற்றபடியல்ல. இனி விகாரப்படாத உவமானம் உரைக்கின்ருேம். அதாவது கரியனும் பிரதிபிம்பச் சூரியனும்போல சூரியன் விகாரப்படாமல் எப்படி பிரதிபிம்பிக்கிறனே அப்படியே பரமும் விகாரப்படாமல் பிரதி பிம்பிக்கின்றது.

மாண. இதிலும் சங்கையில்லாமற் போகவில்லை. பிரம்மப்பொருள் பிரதிபிம்பிப்பதற்கு ஆதாரமொன்று வேண்டும். சூரியன் பிரதி பிம்பிப்பதற்கு சலம் எப்படி ஆதாரமோ அப்படியே பரத்திற்கும் ஒரு ஆதாரம்வேண்டும். எது மற்றொரு ஆதாரத்தை வேண்டுகிறதோ அது கண்டப்பொருளா யிருக்க வேண்டும். ஆதலால் இவ்வுவமானத்தால் பரத்திற்கு அபரிபூரணதோஷம் நேரிடுகிறது.

ஆசி. இந்த திருஷ்டாந்தம் பரவஸ்து விகாரப்படுவதில்லை யென்பதற்கு மாத்திரமே. இனி இந்த தோஷமில்லாமல் வேறொன் றுரைக்கின்றோம். அது கயிற்றில் பாம்பும் கிளிஞ்சலில் வெள்ளியும் எப்படித் தோற்றமோ அப்படியே பரத்தினிடத்து சிற்சடமான உலகு தோற்றுகின்றது.

மாணு. இதிலும் ஐயமுளது. கயிறறைத்தவிரப் பாம்பு இல்லையெனத் தெளியின் பிறகு பாம்பு தோற்றுவதில்லை. உலகு காரணத்தையன்றி யில்லையென் றுணரினும் மீண்டும் தோற்றுகின்றது.

ஆசி. உலகம் பொருளல்லவென்பதற்கு மாத்திரம் இந்த உவமானமேயன்றி முற்றுமல்ல. இனி அத்தோஷமும் இல்லாதபடி சொல்லுகிறோம். அது. கானனீராம். கானலையன்றி நீர் முக்காலத்து மில்லையெனத் துணியினும் மீண்டும் தோற்றிக்கொண்டே யிருப்பதுபோல உலகம் அசத்தெனத் துணியினும் தோற்றிக்கொண்டேதா னிருக்கும்,

மாணு. கானலினிடத்து நீரில்லையென்று தெளிந்த பின்னர் தோற்றினாலும் அந்நீர் அனுபவத்திற்குவருவதில்லை. அதாவது நீரைக்குடிக்க உதவுவதில்லை. உலகோ அவ்வாறன்று; சத்த ஸ்பரிச ரூப ரசகந்தங்கள் அனுபவிக்கப் படுகின்றன. ஆதலின் இத் திருஷ்டாந்தம் பொருந்தாது.

ஆசி. உலகம், அசத்தென் றுணரினும் பெயர்த்தும் தோற்றும் என்பதுவரையிலும் மாத்திரம் கானனீர் திருஷ்டாந்தமாம். மற்றபடி அனுபவமாகின்றதைப்பற்றி வேறு திருஷ்டாந்தங் கூறுவாம். அதாவது சந்நிபாததோஷத்திற் காணும் உலகும், சொப்பன உலகும் பிறவும்போலுமாம். சந்நிபாத தோஷ முதலியவற்றால் காணும் உலகு தோற்றமேனும் அனுபவத்தோடு கூடிய தோற்றமாம்.

கடவுளைக்காட்டு.

(முன்தொடர்ச்சி.)

விலங்கு - பறவை - ஊர்வன - நீர் வாழ்வன முதலானவைகளிலும், மரஞ் செடி கொடி வகைகளிலும், அவைகளினுடைய மலர் காய் முதலானவைகளிலும், மண் கல் முதலியவைகளிலும் எத்தனையோ பேதங்களும் குணரூபவிசித்திரங்களும்இருக்கின்றனவே,இவை எவ்வாறு தோன்றின? உய்த்துணருமிடத்தில் காரணக்கடவுளின் செயலென்றே தோன்றுகின்றதல்லவா? தெய்வம் உண்டென்பது ஒருபோதும் பொய்யாகமாட்டாது. கண் அகக்கண், புறக்கண் என இரண்டாகும். அகக்கண்ணென்பது அறிவாகிய கண், புறக்கண்ணென்பது முகத்திலிருக்குங்கண். புறக்கண்ணினாற் கடவுளை நிஜஸ்வரூபமாய் காணமுடியாது. அகக்கண்ணினால் காணலாம். அநேகர் அஞ்ஞானவிருள் சூழ்ந்து அகங் குருடாயிருப்பதனால், அவர்களுக்கு அகக்கண்ணிலும் புலப்படுகிறதில்லை, ஆனபோதிலும் உள்ளமாகிய தகளியில் அன்பாகிய நெய்யைப்பெய்து அருளாகிய திரியையிட்டு அறிவாகிய விளக்கையேற்றினால் அவர்களுக்குப் புலப்படலாம்.

> "முகத்துக்கண்கொண்டு பார்க்கின்றமூடர்காள்
> அகத்துக்கண்கொண்டு பார்ப்பதேயானந்தம்"

எனவும் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது.

கடவுள் எங்கேயிருக்கிறார். அவரைநாம் காணுவதெப்படி என்றால் கடலில் முத்துக்க ளிருக்கின்றன. அவைகளைக் காணவேண்டுமானால் ஆழத்தில் மூழ்கி அடிக்கடி தேடவேண்டும். அதுபோல் ஈசுவரன் இவ்வுலகத்திலேயே யிருக்கிறார். நீ சிரமப்பட்டு ஞானத்தையடைந்தால் அவரைக் காணமுடியும்.

சிலநாளைக்குமுன் ஒருகிழவன் தினந்தோறும் கோயிலுக்குச்சென்று கடவுளைத்தரிசித்து அவருடைய பாதாரவிந்தத்தில் தன்னைச் சேர்த்துக்கொள்ளும்படி கோரினான். ஒவ்வொருநாளும் எல்லோரும் போனபிறகு வெகு நாழிகைபரியந்தம் சுவாமியினுடைய சந்நிதானத்திலேயே யிருந்து தன்னை பாதாரவிந்தத்திற் சேர்த்துக் கொள்ளும்படி கண்ணீர்விட்டழுவான். அவன்தானே மிகுந்த பக்திமானென்றும் தன்னைவிட சுத்தன் யாருமில்லையென்றும் நினைத்திருந்தான். ஒவ்வொருநாளும் இப்படி கோயிலில் வெகுநேரம்வரை இவனிருப்பது குருக்களுக்கு மிகுந்த அவஸ்தையாயிருந்தது. குருக்கள் இந்தக்கிழவன் உண்மையான பக்தனல்லவென்பதையறிந்து இவனைப் பயமுறுத்தும்படி ஓர் யுக்திசெய்தான். ஒருநாள் இந்தக்கிழவன் சுவாமி என்னை உம்முடைய திருவடியிற்சேர்த்துக்கொள்ளும் என்றுகதற விக்கிரகத்துக்குப் பின்னாலிருந்த குருக்கள் விகாரசப்தமாய் "அடே, இங்கேவா, உன்னை விழுங்கிவிடுகிறேன்" என, சுவாமிபேசுகிறதென்று கிழவன்பயந்து ஓட்டம் பிடித்தான். எங்கே தன்னை விழுங்கிவிடுவாரோ வென்ற பயம் கிழவனுக்கு உண்டாயிற்று. அதுமுதல் கோயிலில்தனியாய் அவனிருப்பதில்லை. இதுபோல் அநேகர் கடவுளுடைய பாதாரவிந்தத்தை விரும்புகிறதுண்டு. இத்தகையோர்க்கெல்லாம் கடவுள் எங்கு தோன்றுவர்.

'நம்பாதவன்வம்பன் நம்பிச்செய்யாதவன் சும்பன்' என்று ஓர் பழமொழியுண்டு. நமது வேதசாஸ்திரபுராண இதிகாசங்களில் நம்பிக்கைக் கொள்ளாதவன் வம்பன். அவனுடைய ஆயுசெல்லாம் வம்பு பேசுவதிலேயே கழிந்துபோம். வேதத்திலுள்ள விஷயங்களை உண்மையென்று நம்பியும் அவ்விதம் செய்யாமலிருப்பவன் சும்பன். அவனைப்போல் மூடன் இவ்வுலகில் அகப்படான். சிலநாளைக்கு முன் ஒரூரில் இரண்டு நேசர்களிருந்தனர். அவர்களில் ஒருவன் பக்திமான். மற்றவன் ஈசுவரனிடம் விசுவாசமற்றவன். இவ்விருவர்களும் ஒரு சமயம் யாத்திரைபோகையில் நடுவழியில் ஓர் காளியம்மன்கோயில் தென்பட்டது. முதல்வன் உடனே அருகிலிருந்த ஓடையில் ஸ்நாநம்செய்து காளியைவணங்கிக் கோயிலைச்சுற்றிப் பிரதக்ஷணம் வந்தான். வழியில் அவனுடைய காலில் ஒரு முள்தைத்துச் சிறிது இரத்தம் வந்தது. அதனால் அவன் நொண்டி நொண்டிக்கொண்டு தன் சிநேகிதனிடம் வந்துசேர்ந்தான். ஈசுவர விசுவாசமற்றவன் மரம்போல் நின்றுக்கொண்டிருக்கையில் தன் காலடியில் ஓர் வெள்ளிக்கட்டி யிருந்ததைக்கண்டு எடுத்துப் பத்திரமாய் வைத்துக்கொண்டான். காலை நொண்டிக்கொண்டு தன்னருகில்வந்த நேசனைக்கண்டு "ஏனப்பா, காளிகொடுத்த வரப்பிரசாதமோ இது. நான்சொன்னதைக் கேளாத தோஷமிது. இதோபார் எனக்கு வெள்ளிக்கட்டி கிடைத்தது. உனக்கு கால் நொண்டியாயிற்று" என்றான். ஈசுவரபக்தன் பதில் சொல்லத் தெரியாமல் விழித்தான். பிறகு இருவர்களும் சிறிது தூரம் போனார்கள். அங்கே ஒரு பெரியவர் எதிர்ப்பட்டு பக்தனைநோக்கி "நீ செய்த பூர்வஜன்ம பாபகர்மத்துக்குப் பலன் உன்னை நல்லபாம்பு கடித்திருக்கவேண்டும். நல்லவேளையாய் நீ காளிகாதேவியை வணங்கியதால் உனக்குப் பாம்புக்கடித்து மரணமுண்டாகாமல் முள்தைத்துச் சிறிது இரத்தம் வடிந்தது" என்றார். நாஸ்திகனை நோக்கி அடே, நீ பூர்வஜன்மத்திற்செய்த புண்யபலன் இந்தசமயத்தில் நீ ராஜ்யாதிகாரத்தை அடைந்திருக்கவேண்டும். காளியை அலக்ஷியம் செய்ததால் சுமார் 10 - ரூபாய் பொறுமான இந்த வெள்ளிக் கட்டிதான் உனக்கு கிடைத்ததென்றார் உடனே இருவர்களின் மயக்கமும் தெளிந்து அவர்களுக்கு ஈசுவரனிடம் இடையறாத நம்பிக்கை உண்டாயிற்று. மேற்கூரிய உதாரணங்களை யெல்லாம் உற்றுநோக்குங்கால் கடவுள் உண்டென்பதற்கு யாதொரு ஆக்ஷேபனையில்லை.

NEWS AND NOTES.

புத்தகவிளம்பரம்.

ஞானப்பிரகாச தீபிகை.

இவ்வரிய வேதாந்த வசன புத்தகத்தை ஸ்ரீ அகிலாண்ட ஸ்வரூபானந்தரால் உலகுய்யும்பொருட்டு உகந்தளிக்கப்பட்டது. பிரம்மாண்ட புவன சரீர கடாதிபிரபஞ்சோதய சிருஷ்டிக்கிரம அத்தியாரோப அபவாத விளக்கப்படத்தின் சாராம்சத்தைத் தெளிவாகக்காட்ட அண்ட பிண்ட பஞ்சீகரண படங்கள் சேர்த்து கிளேஸ் காகிதத்தில் காலிகோபயிண்டு செய்யப்பட்டது. இதன் விலை 1—0—0.

ஞானவாசிட்டம்.

இது வசனகாவியம். ஸ்ரீ ராமபிரானுக்கு வசிட்டமாமுனிவர் உபதேசித்த விஷயங்களெல்லாம் அடங்கப்பெற்றது. இக்கிரந்தம் ஒன்றைமாத்திரம் கவனமாய்ப் படித்தால் உலகம், ஜீவன், ஈசுவரன் என்பவைகளையறிந்து உலகத்தை அனித்தியமென்று விடுத்து ஈசுவரனைப்பூசித்து, அவனது அருளால் மோக்ஷசாம்பிராஜ்ஜியத்தை அடைவது சத்தியம். நமது இந்துதேசத்திலுள்ள ஒவ்வொரு இந்துக்கள்வீட்டிலும் குடும்ப இரத்தினமாகப் பாவிக்கவேண்டிய இப்புத்தகத்தை உயர்ந்த காலிகோபயிண்டு செய்திருக்கிறது. விலை 1—8—0.

பகவத்சீதை.

இப்புத்தகம் தமிழ் வசனநடையில் எல்லோரும் படித்தறியுமாறு, தஞ்சாவூர் மகாராஜா சமஸ்தானத்திற்காகவே, முன்காலத்தில் மகாவித்துவான்கள் ஒன்றுகூடி எழுதப்பட்டது. ஸமஸ்கிருத புத்தகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு சுலோகத்தின்கருத்தையும் விடாது விசேஷ அர்த்தங்களுடன் தமிழில் தெளிவாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. உயர்ந்த திக்குகிளேஸ்காகிதம், காலிகோபயிண்டு. இதன்விலை 1—4—0.

ஸ்ரீகுமாரதேவர்சாத்திரம்

இது சுத்தவேதாந்தநூல், இனிய தமிழ்ச்செய்யுள், எல்லோருக்கும் எளிதில் பொருள்விளங்கும். நம்முடைய வாழ்நாளில் ஒருமுறையாவது அவசியம்படிக்கவேண்டிய இதிலுள்ள முக்கியமானவிஷயங்கள் யாதெனில்; விஞ்ஞானசாரம், அத்துவிதவுண்மை, பிரம்மானுபூதிவிளக்கம், ஞானவம்மானை, மகாராஜாதுறவு, சுத்தசாதகம் என்பவைகள். உயர்ந்த கிளேஸ்காகிதம் காலிகோபயிண்டு. சரசமானவிலை 0—10—0. இந்த மகாராஜாதுறவென்றும் பெயர்.

பிரபுலிங்கலீலை.

இது சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் அருளிச்செய்தது. 25 - கதிகளையுடையதாய் 1,159 செய்யுட்களடங்கிய வேதாந்தநூல் இதன்விலை. 0 – 8—0.

தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டு.

பக்தியே பிரதானமாகக்காட்டி வேதாந்த சித்தாந்தமென்னும் இருசமயங்கட்கும் சமரசமாயும் வாசிப்பவர்கட்கு எளிதாயும், பாடுவோர்க்கு இனிப்பாயும் இருக்கும்பொருட்டு லோகோபகாரமாகக் கருணைகூர்ந்தருளிய தாயுமானசுவாமிகளின் திருப்பாடற்றிரட்டை உயர்ந்த தளமான கிளேஸ்கடிதத்தில் முதலில் நான்கு திருவுருவப்படங்களுடன் அவர் சரித்திரச்சுருக்கமும், சிறப்புப்பாயிரமும், திருவருள் விலாசப் பரசிவவணக்கம் என்னும் மூன்று பாடல்களுக்கு மகாவித்துவான் அஷ்டாவதானம் புரசை. சபாபதிமுதலியார் அவ[illegible] விரித்தெழுதப்பட்ட ஓர் அரிய உரையும் காடுங்கரையும் என்னும் பாட்டுக்கும், எடுத்ததேகம் என்னும் பாட்டுக்கும் ஓர் புதிய உரையும் எழுதி, இன்னும் அனேக நூதனமான பாட்டுகளும், கடையில் அருமையான சமாதிப்பதிகம் என்னும் பாடல்களையும் புதிதாய்ச்சேர்த்து அச்சிட்டு அழகான காலிகோபயிண்டுசெய்து தயாராயிருக்கின்றது புத்தகம் ஒன்றுக்கு விலை 1—0—0.

ஷை தின் கிளேஸ்கடிதத்தில் பயிண்டுசெய்த புத்தகம் ஒன்றுக்கு விலை 0—12—0.

கட்டளைக்கொத்து.

உலகத்தில் உண்மையான நித்தியசுகத்தை யடைய வேண்டின் மதாசாரத்தை யனுஷ்டிக்க வேண்டியது அவசியம். மனிதனுக்கு மதத்தைப்போல் சுகங்கொடுக்கத் தகுந்தது வேறொன்றில்லை. தனதான்னியங்களாலும், பெண்டுபிள்ளைகளாலும் வருகிறசுகமானது அற்பமானதாயும் அல்லலுடைய சமுசாரத்தை விர்த்திசெய்கிறதாயுமிருக்கிறது. கடவுள் சொரூபத்தையும், ஆத்மாவின் இலக்ஷணத்தையும், உலகத்தின் தன்மையும் அறிவித்து, பயத்தைநீக்கி, மரணத்தைத் தவிர்த்து நித்தியமான பேரின்பத்தை யடையச்செய்வது மதமானதால் அது மிகவும் சிரேஷ்டமாகும். ஆகையால் மதவிசாரணை செய்து, விசாரித்தறிந்தவண்ணம் அனுஷ்டிக்க எல்லாரும் முயல வேண்டுமென்பது அத்தியாவசியகமான விஷயம். மதவிசாரணை செய்வதெப்படி? முதலில் கிரந்தங்கள் மூலமாக மதக் கோட்பாடுகளை யறிந்த பிறகு நல்லாசானைத்தேடி உபதேசம் பெறவேண்டும். எந்தக் கிரந்தங்களைப்படிக்க வாரம்பிப்பது? இந்தக்கேள்விக்கு கீழ்வருமாறு சமாதானம் சொல்லப்படுகிறது.

அஞ்ஞானத்தையே காரணமாகக்கொண்டிருக்கும் சமுசார பந்தத்தையுடைய ஜனங்கள் கடைத்தேறும் வண்ணம் நித்திய முக்தனுகிய பகவான் வேதத்தையுண்டாக்கியருளினார். அந்த வேதமானது பல சாகைகளாகப் பிரிந்து ஜனங்களின் மனோவிர்த்திக்குத் தகுந்த மாதிரியாக விருக்கின்றன. அவ்வேதத்தின் பல சாகைகளின் காரணமாக பல சமயங்கள் ஏற்பட்டு பல சாஸ்திரங்களில் பிரதிபாதிக்கப்படும் ஜக ஜீவபரங்களின் இலக்ஷணங்களைத் தெரிந்துகொள்ளுவதற்கு கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்கள் அந்தந்த சமயங்கட் கேற்றவாறு பரிபாஷா கலப்பினல் சுலபத்தி லறிதற் கேலாதபடி யிருக்கின்றமையினைக் கருதி, அந்தந்த சமயங்களில் வல்லவர்களாகிய பெரியோர்கள் தங்களுக்குரிய சாஸ்திரங்களுக்குச் சோபானமாக எளியவசன நடையில் (1) சிவப்பிரகாசக்கட்டளை, (2) திருவாலவாய்க்கட்டளை, (3) வேதாந்த தத்துவக்கட்டளை, (4) ஆராதாரஜீவோற்பத்தி சிந்தாமணி, (5) தத்துவதீபிகை, (6) ஞானக்கட்டளை, (7) தத்துவாமிர்தக் கட்டளை, (8) நாநாசிவவாதக் கட்டளை, (9) உபதேச உண்மைக் கட்டளை, (10) வேதாந்த தசாவத்தைக்கட்டளை, (11) வேதாந்த தசகாரியக்கட்டளை, (12) உபதேச சித்தாந்தக்கட்டளை, (13) சித்தாந்தக்கட்டளை, (14) சித்தாந்த தத்துவலக்ஷணம் ஆகிய விவைகளைச் சிறுநூல்களாக வியற்றி உபகரித்திருக்கின்றனர். இந்நூல்கள் பெரும்பாலும் கட்டளைகள் என்கிற பெயரினாலேயே வழங்கிவருகின்றன. இவைகளுள் சில சுத்தாத்து விதிகளுக்கும் கேவலாத்து விதிகளுக்கும் உரியனவாம். இக்கட்டளைகள் சித்தாந்தத்தில் ஒன்றற்கொன்று மாறுபட்டனவே யாயினும் தங்கள் தங்கள் சமய வுண்மையினை ஆராயப் புகுவோர் மற்ற சமயத்தினர் கொள்கையினையும் அறிந்துகொள்ள வேண்டுவது மிக நலமாகலின் இருவகைப்பட்ட இப்பதினான்கு கட்டளைகளையும் ஒன்று சேர்த்து "கட்டளைக்கொத்து" என்னும் பெயரிட்டு, சுத்தவெண்மையான கிளேஸ் காகிதத்தில் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. மதவாராய்ச்சிசெய்ய வாரம்பிக்கும் ஆரியமதாபிமானிகள் இக்கட்டளைக்கொத்தை முதலில் படிக்கவேண்டும். இது எல்லாருக்கும் மிக்க உபயோகமான புத்தகமெனக்கருதி இதன் விலையை சரசமாக எட்டு அணுவாக ஏற்படுத்தியிருக்கிறது.

☞ கொ-லோகநாதமுதலியார்.

"இகபரசுகசாதனி ஆபீஸ்"

நெ - 29, வைத்தியநாதமுதலிவீதி, சென்னை.